

சீ १८६ १९७१४

கடவுள்துணை.

பொருநராற்றுப்படைப்பொருள்விளக்கம்.

(இ)

சென்னைக் கிறித்தவ கலாசாலைத்

கலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

கா. பி. கோபாலாசாரியரவர்களாலும்

கூட கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

வா. மகாதேவமுதலியாரவர்களாலும்

எழுதப்பட்டு,

சென்னை

கார்டியன் அச்சியந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவங்கஞ் - ஜப்பாசீமீ.

1907.

PREFACE.

Several years have passed since we became aware of the advantages of studying the standard Tamil works on English lines, especially in regard to the evidences they furnish in matters, social and moral, literary and scientific, religious and philosophical. The experience we have had as college pandits in respect of the taste of the students of the day and the tendency and the mode of questions of the Board of Examiners of the Madras University have made known to us that such a study is but opportune and seasonable. Consequently, we have prepared this work, fully confident that it would supply the wants of the candidates appearing for the Degree Examinations. At first, we intended to write a detailed analysis and commentary ; but, as it would be to overlook the present requirements of the college students for whom it is intended, we have not done so.

This work has been passed through the press hurriedly at the instance of the students of our college and with their pecuniary help ; and, as a matter of course, many typographical errors may have crept in here and there, but we sincerely hope our enlightened friends will not mind defects.

K. S. G.

MADRAS,
28th October, 1907.)

W. M.

ஈ

பொருளடக்கம்.

விடிபரி.						பக்கம்.
நூன் முகம்	1
அகம்	1
புறம்	3
I. பேரந்தராற்றுப்பதை	14
II. நாலாசிரியர்	18
1. இவர் நாமுமுதலியன்	18
2. இவர் நாகரிகரென்பது	22
3. இயற்கைப்பொருட்டன்மையில் இவர் உளுகிய ஆராய்ச்சி யுடையவர்ன்பது	23
4. இவரது அ.நுபவங்கானம்	24
5. பொருட்கேற்ற ஒசை	25
6. முறையின் வைப்பு	25
7. நூற்பெயரைக் கதைப்போக்கினிற் குறித்தல்	26
8. உலகவழக்குரை அமைத்தல்	26
9. இயற்கைப்பொருளை இனிது புலப்படுத்தல்	27
III. போருள் விளக்கம்	28
1. கருத்து	28
2. முட்பு	30
3. பொழிப்பு	86
IV. நூலின் சிறப்பியல்பு	47
1. அக்கால வழக்காற்றக் கருத்துக்கள்	47
2. அக்காலக் கைத்தொழிலில்வகை	48
3. அக்கால நாகரிக ஒழுக்கம்	48
V. உரையாசிரியர்.	49
1. பெயர் முதலியன்	49
• 2. இவரது கல்விச்சிறப்பு	50
VI. உரையின் சிறப்பு	51
VII. இலங்கணக் துறிப்பு	61
VIII. தீண்மைக்கம்	63
அனுபாதிதம்	65

ஷ

கடவுள் துணை.

பொருநராற்றுப்படைப் பொருள்விளக்கம்.

நீண்முகம்.

மக்களுயிர்க்கு உறுதியென ஆண்டேரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் நான்கு. அவைதம்முள் அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றும் இம்மைக்கண் அடைதற் குரியன. வடநூலார் திரி வர்க்க மென்னும் இம்மூன்றனையுங் தமிழ்நூலார் அகம் புறமென இரண்டாகத் தொகுத்துக் கொள்ப. காமப்பகுதியை அகமென ஏம், எனைத் தர்மார்த்தங்களைப் புறமெனவுங் கொண்டு, அவை மிற்றை இலக்கண இலக்கிய நூல்களாற் கூறுப. அகம் புறங்களைப் பாகுபடித்து ஆசிரியர்தோல்காப்பியனுர் வீரித்து இனிது விளக்கினார். அவ் வகம் புறங்களின் வழியாக அகநானாறு புறநானாறு முதலிய அரிய பெரிய இலக்கியக்களைப் பண்ணடக்காலத்து நல்லிசைப்புலவர் இயற்றினார்.

அகம்:

அகநாவது:—அகத்தின்கண்ணே சிகழ்வது. அஃதாவது இன்பம். அகத்தின் சிகழ்வதொன்றனை அகமென்றது இடவாகு பெயராம். அகத்தே சிகழும் இன்பம் அகமெனப்படி மெனவே, அகத்தே தோன்றும் துன்பமும் அகமெனப் ப்ரமாலெனின், அத் துன்பமுக காமம் பற்றியதாயின், அஃதாவது பரத்தையிற் பிரிவு முதலிய வற்றுஞ் உளதாயின் அதுவும் அகத்துட்படி மென்ப. மற்று, காமசிலையின்மையின் ஏருந்துன்பமும் தாபத ஸிலை தபுதார சிலையென்வேரும். இதுவும் பிறகாரணக்களான் உளதாகுஞ் துன்பமும் புறத்தார்க்குப் புலப்படாவண்ணம் மறைக்கலாஶமயின் புறத்தின்கண்ணவாம். இது மாததத்துவசாத்திரத்தின் (Psychology) ஒரு பகுதிகுறிப்பதுணர்தாண்டுக்கூறப்பட்ட இன்பங்குலம், கலம், உருவம், பருவம், அருள், தெருள், திரு முதலிய

வற்றுங் ஒப்புமையடையாருவதும் ஒருத்தியும் தமிழுட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறங்கு, அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனுக இவ்வாறிருந்ததெனச் சூறப்படாததாய், எஞ்ஜான்றும் உள்ளத்துணர்வானே நுகரப் படுவதென்ப. மெய்யிறுபுணர்ச்சி யொன்றுணேயுள்தாகும் இன்பம் ஈயிர்கட்ட கெல்லாம் பொதுவாயினும், அவ்வின்பம் மேற் காட்டிய குலநல முதலியகுணங்கள் இல்லழி, சின்னளிருந்து பின்னலழி விறாம். இபாய்யின்பமாய் முடிதலின், நூல்களில் அறிஞராக இன்பமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது அப்போவியின்பமன்றும், மற்றியாதோவெனின், தனியிடத்துத் தெய்விகமாப்பதீஸப்பட்ட தலைவதும் தலைவியும் கொடுப்பாரும் அடிப்பாரு : விசிறித் தங்கண்ணாக்கருத்து மியைந்து நிற்பக்குலநலமாகி குணங்களான் வளரும் மாருவின்பமே யென்பதற்கி. ஸ்ரீ டென்னு ரீமந்புலக்கவியாணரும்,

“True love’s the gift which God has given
 To man alone beneath the heaven.
 It is not Fantasy’s hot fire,
 Whose wishes soon as granted fly ;
 It liveth not in fierce desire,
 With dead desire it doth not die.
 It is the secret sympathy,
 The silver link, the silken tie,
 Which heart to heart and mind to mind,
 In body and in soul can bind.”

என்று.

“O happy love ! where love like this is found !
 O heart-felt raptures !—bliss beyond compare !
 I’ve paced much this weary, mortal round,
 And sage experience bids me this declare—
 ‘If heaven a draught of heavenly pleasure spare,
 One cordial in this melancholy vale,

'Tis when a youthful, loving modest pair,
In other's arms breathe out the tender tale
Beneath the milk-white thorn that scents the
ev'ning gale!"

என ராபர் பாஸ்ல் (Robert Burns) என்னும் மற்றெல்லாம் கூறியது காண்க.

புறம்:

இணி, அகப்பொருள்போலக் குவன் நலன் முதலியவற்றால் ஒத்த அன்பினையடையாகிய தலைவனுங் தலைவியுமே யன்றி எல்லாரானும் நுகர்ந்துணரப் படுதலானும், இஃது இவ்வாறிருங்தது எனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் இது புறமெனப்பட்டது. புறப்பொருள் என்பது அறமும் பொருளுமாம். அறமாவது-ம.ஏ முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம். பொருளாவது-அரசனீதி துணைக்காரணமாக ஈட்டப்படுவனாய மனி பொன் கெல் முதலியனவாம் என்பவாயினும், பொருள் எனப் பொதுப்படக்கூறவே, இவற்றின் பகுதியாகிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் காட்சிப்பொருளும் கருத்துப்பொருளும், இவற்றின் பகுதியாகிய ஜம்பெரும் தூதமும், இவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையும் பிறவும் பொருளாம் என்க.

இன்பம் பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அக மெனக் கொண்டு, இவ்வகத்தொழுக்கமெல்லாம் இல்லறம் பற்றிய ஒழுக்கமாகவின், கற்பொகி பொருந்திக் கணவன்சொற் பிழையாது இல்லிருங்து கல்லறஞ் செய்தல் மகனிரது இயற்கையாதவின், அவ்வில்லருங்தொழுகும் ஒழுக்கத்தை மல்லை யெனவும், புணர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாமையின், அப்புணர்த வொழுக்கத்தைக் குறிஞ்சி யெனவும், புணர்ச்சிப்பின் அப்புணர்ச்சியின்பத்தைச் சிறப்பிப்பதாகிய ஊடல் நிகழ்தலின், அவ்வாறு ஊடியும் கூடியும் போகம் நுகரும் ஒழுக்கத்தை மநுத மெங்கும், தலைவன் வினையிற் பிரியும் பிரிவொழுக்கத்தைப் பாலை யெனவும், பிரிந்துழி, அப்பிரிவ

இட்டித்தலாற் காமக் கையிக்குத் தலைவி இரங்க வியல்பாகவின், அவ்விரகுதலாகிய ஒழுக்கத்தை நேரிட வெணவும் ஜுஞ்சு திணையாகப் பாகுபடுத்தும், காமக்குறிப்பிற்கு அஸமதியில்லாத இன மைப் பருவத்தளாய ஒருத்தியினிடத்து உண்டாகுக் குறிப்பினைத் தானரியுமளவும் கொருக்காது நின்று, மருந்து பிறிதில்லாப் பெருந்துயரெய்தி ஒருத்தலைவன் நன்மையுச் சீமையுமாகிய கூறுபாட்டி ஜோபுடைய சொற்களைத் தன்னேழுசிம் அவனோடுக் கூட்டிச் சொல்லி, அதற்கு எதிர்மொழி பெற்று, பின்னுங்தான் சொல்லி இன் புதுதலாகிய ஒருத்தலைக்காமத்தைக் கைத்தினையெணவும், தலைவன் மடன்மா ஊர்வெணன்று கூறுதலன்றி மடன்மாவேற்றலும், தலைவி தலைவற்கு இனையனாகாது ஒத்த பருவத்தளாதலும், அறி வழி குணஞ்சையளாதலும், காமவிகுதியானை எதிர்ப்பட்டு வலி திற்புணர்த் தீண்பத்தோடு கூட்டப்பட்டுக் கந்தருவத்தின் வழுவியதுமாகிய பொருந்தாக்காமத்தைப் போருத்தினை யெணவும் வேறிரண்டு பாகுபாடு செய்து, அடப்பொருட்டிறங்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் தோல்காப்பியறு விரித்துவரத்து, அவ்வகுத்தின் வேறபட்ட புறப்பொருட்டிறங்களைக் கூறுவான் புகுஞ்சு, இளிவருமாறு வகுஞ்சு விரிக்கின்றார்:

புறப்பொருளில், ஆசிரியர் அறலும் பொருளும் வீடுக்கூறுவாராய்ப் பெரும்பான்மை கால்வகை ஏருணத்தார்க்கும் உரிய இல்லறக் கூறிப் பின் சிறுபான்மை நுறவற்றும் கூறினர். இப்புறப்பொருட்பகுதியைவெட்டி, வஞ்சி, உழிஞ்சு, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடசன் என ஏழுதினையாகப் பாகுபடுத்தனர். இவற்றுள் இருபெரு வேந்தர் பொருவது கருதியகால், மன்னுயிர் காக்கும் அங்குடிடவேந்தர்க்கு மறந்துறையும் அறமே சிகுமரதவின், மற்குகுவர்க்காட்டு வாழும் அந்தனாகும் ஆலம் முதலியான தீங்கு செய்தனத காலினாகவன், அவற்றை அங்காட்டினின்றும் அதற்கும் வேண்டி, பேரத்துவெளின், அங்களம் பேரத்துத்துக்கு அறிவில்லை ஆவினாக்கவேந்தர் வேண்டுவதைப் பாதுகாத்தல் கூறுவியலூப்பேந்தர் கேட்கின்தினையாறும், வெட்சித்தினையிற் கூறுவாத சிராவங்பட்டுத் தோண்மீபுற்ற வேண்டுவதை

கவர்ச்தானை அடல் குறித்து மண்ணசையால் அவன்றிழீமீற் செல் ஒதலாகிய ஒழுக்கத்தை வஞ்சித்தினையானும், அங்கனம் சென்ற வேங்தன் மற்றை வேந்தனது அரணை முற்றுதலும் (வளைக்கு கோட லும்) ஆண்டிருங்க் கேட்கின்ற அதனைக் காத்தலுமாகிய ஒழுக்கத்தை உழித்தைத்தினையானும், தனது வலியை உலகம் மீக்குறுதலே தான் பெறுதற்குரிய பொருளாகக் கருதி மேற்சென்ற வேந்தனை மேற்செல்லப்பட்டானாகிய வேற்றுப்பெந்தனும் அவன் கருதிய வலியே தான் பெறுபொருளாக எதிர்சென்ற அவனது தலைமையைத் தீர்க்கும் ஒழுக்கத்தைத் தூம்பைப்பத்தினையானும், ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் சுதல் ஏற்றல் என்னும் அந்தணரியல்பும், ஒதல் வேட்டல் சுதல் காத்தல் தண்டஞ்செய்தல் என்னும் அரசரியல்பும், ஒதல் வேட்டல் சுதல் உழவு நிரரயோம்பல் வாணிகம் என்னும் வணிகரியல்பும், காமம் வெகுளி மயக்கமில்லாத ஒழுகலாற்றினை அமைத்த முழுதுங்காட்டயோரியல்பும், வீடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாய எண்வகை மார்க்கத்துத் தவத்தினரியல்பும், தாங்தாம் அறியும் இலக்கணங்களாகிய சொல்லானும் பாட்டானும் கூத்தானும் மல்லானும் குதானும் பிறவாற்றுனும் வெல்லுதல் கருதிப் போர்செய்வாரதியல்புமாகிய இவையிற்றையுடையார்தாமே மிகுதிப்படுத்தலும் பிறர் மீக்குறுபடுத்தலுமாகிய ஒழுக்கத்தை வாகைத்தினையானும், அறம் பொரு ஸின்ப மென்னும் பொருளும், அவற்றுப்பகுதியாகிய யாக்கையும் இங்கையும் செல்வமும் எனப்படும் இவை முதலிய பல்வேறு சிலையாமையைச் சான் ரேர் சாற்றுக் குறிப்பினதாகிய உள்ளை தொழுக்கத்தைக் காஞ்சித்தினையானும், பாடல் பெற்ற்குரிய ஆண்மகனது பெறுமை பொருங்கிய வலி அளி கொடை புகழ் முதலியவற்றை ஆராய்க்கு பாடுதலாகிய ஒழுக்கத்தைப் பாடுவண்டினையானும் ஏழாகப் பாடுபடுத்துப் புறப்பொருட் பகுதிகளையெல்லாம் பண்முகமாக விரித்துக் கூறினார். இவ்வாறு, அகம்புறமென்கிறு பெருபிரிவினைபுடைய பொருளில்கணக்கு மாற்றுள் இம்மைக்கண் அடைதற்பால வாய் அறம்பெறுளின்பழும் அவற்றது சிலையாமையுக்கு கூறி, இறநிக்கன், சிலைபுவதாகிய விடைப்பற்றினது கிறப்பும் அது பெறுதற்காம் உபாயமுங் காறினாகவே, ஆனியாக் கொல்காப்பியலு

பெரிதும் பயன்தருவதோ நிலக்கணமே கூறினாயிற்று ; இத் தோற் செய்த செய்யுள்வழக்கு உலகியல் வழக்கினை யுனர்க்கோர் இம்மை மறுமை எழுவாமற் செம்மை நெறியால் துறைபோவாரா தவின்.

“ வீங்குட லுத்த விபன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா கல்விசைச் சுட்டுக்குவிளக் காகென
வானே ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
மூனைப் பெருமை யசத்தியனென்று
மருந்தவ முனிவன் ”

என்றுபோன்று பன்றியா எத்துப் புகழுப்பெற்ற ஆசிரியர் அந்தியார் இயற்றியமருஷீ முதலூல் பிறநூல்களிற் பல கடைசங்கற்றார் காலாத்திற்கு முன்னாலே இறக்கத்தொழிலாக, அம்முதலூலாசிரியாகிய அகத்தியனுரிடத்தே தவிழ் கண்குணர் க்கு திரண்ணமாக்கினி, அகங்கோட்டாசான், துவாலிங்கன், செம்புட்டேய், ஒன்யாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பான், கழாரம்பன், அவ்வயன், காக்கைபாடினியன், ஏற்றத்தன், வாமனன் என்னும் மாறுக்கர் பன்னிருங்குள்ளும்,

“ பொருந்தக் கற்றுப் புண்டப வுனர்க்கோர்
கல்விசை நிறுத்த தொல்காப்பியன் ”

எனப் பெருஞ் சிறப்பெய்தித் தலைமைசான்ற ஆசிரியர் தொல்காப்பியார் அருஷீ “ ஒல்காப் புகழுடைத் தோல்காப் பிய ” மென்னும் அரிய பெரிய நாலே தலைச்சங்கத்தின் பின்னிருஞ்து தமிழாராய்க்கு பலுவனியற்றிய பாவல்லோ ராகிய பண்ணைப்புலவர்க் கெல்லாம் சிறந்த இவக்கணமாய் நின்ற சிலவி வீளங்குவதாயிற்று. ஆகவே, அன்ன கல்விசைப் பாவான ரெவலாரும் அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு பன்னால்களும் யாத்தனர் என்ப. அந்தால்களுள், தொகைநூல் களும் அத் தொல்காப்பியத்தின் வழிப்படுவனவாம் என்பது கற்று வல்ல மேலையோர்துணிபு. தோகைநூல்களான: (1) பத்துப்

பாட்டும், (2) எட்டுத் தொகையும், (3) பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் என இவை.

கண்ணுக்கூறிய பத்துப்பாட்டென்னும் நூற்றெருகுதியுள்ளனருகிய பொருளாக்குப்பதைக்குப் பூர்வாக்கமாக இதுகாறும் சில எழுதிப்போந்தாம். பொருளாற்றுப்படையின் செய்யுட்டிற்குத்தையும், அப்பாட்டினுட்ட காணப்படும் ஏனைய சிறப்பியல்புகளையும் ஆராய்ந்து அதனுரையை வசூத்து விளக்குதல்முன், பாட்டுஎணப்படுவது இவ்வியல்பினதாம் என்பதை ஒரு சிறிது ஆபாயமாம்:

இக்காலத்திர சக்தியை விளக்கும் உலக வியற்கையில் காட்சிப்பொருளுக் கருத்துப்பொருளு முதலிய பல்வேறு பொருள்களின் அழுகினை யெல்லாம் நன்குணர்ந்து உகரவல்லசலையுணர்ச்சியும் நாகரிக ஹாருக்கமு ரிக்க ஆண்டேர் தாங்க கண்ட, ரின்தின்புற்ற பொருள்கள் பிறருள்ளதே உணர்ந்தி விண்று உணர்ச்சியை எழுப்ப, அவ்வணர்ச்சி யெல்லாம் மெய்யினிடத்தே உண்மையாக வெளிப்படும் வண்ணம் வியப்புறத் தெளிவாக ஒசை நலங்கொண்டு

(1) பத்துப் பாடு:—முருகு பொருகாறு பாணி எண்டி முல்லை பெருகு வாமதுரைக் காஞ்சி-மருவினிய கோலகெடு நல்வாடை கோல்குற்ஞசி பட்டினப் பாலை காடாத்தொழும் பத்து.

(2) எட்டுத்தொகை:—நற்றினை நல்லகுறுத்தொகையைக்குறு. நா ரெத்த பதிற்றுப்பத் தோக்கு பரிபாடல் கற்றறிந்தா ரேத்துங் கவியே யகம்புறமென் ரீத்திறத்த வெட்டுத் தொகை.

(3) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு:—நாலடி நான்மணி நான்றப்பதை பால்க்கிகுக் கோவை பழமொழி மாழுல மெய்க்கிலைய காஞ்சிகேயா டேலாதி யென்பவே வகக்கிலைய தாங்கீழ்க் கணக்கு.

செவ்வியசொன்னிடை பெற்று நிகழ்வது பாட் டென்று ஒருவாறு உணரப்பெறும். தின்மை இளமை முதலிய உடற்குணக்களும், அங்கு அடக்க முதலிய உயிர்க்குணக்களும் ஒருவளை அழகு செய் வன்போல, செறிவு தெளிவு முதலிய குணக்கள் ஒற்றுமை எய்த சினாலும், ஆரக்ஷோகடக்குண்டல் முதலிய அணிகள் பொலிவுதுத் தல்போலத் தன்மை உலமை முதலிய அணிகள் வேற்றுமை எய்த்தி வேலும் அழகு செய்யப்பெற்று, ஒன்பான்சுவையும் ஒசையின்பழும் பொருளாழழுங் கொண்டு விளக்குஞ் சொற்றெடுயே பாட் டென்றுணர்பாலதென்றார் அணிதாலுடையார்.

“ எழுத்து முதலாய வீண்டிய வடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய காட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர் ”

எனச் செய்யுறியலின்கண் யாப் புணர்த்தினர் ஆடிரியர் தோஸ்காப்பியர். இங்குத்திரவுரையில், ‘பொருளன்றி வேறு வேறு செய்யாது பொருட்டொடர்ப்பட எழுத்தும் அசையுஞ் சீருங்கொண்டு இன்பம்பெற இயன்ற அடியிற் புலவன் தான் கருதிய பொருளை அமைத்தது யாப்பு’ எனவும்,

“ முயற்கொடு சீலி முதுவிசம்பு போழ்ந்தான் ”

என்றவழி, எழுத்தும் அசையும் சீரும் பொருளில்லாகி ஏந்த கூமயின், சொல்லிலக்கணத்தாற் சொற்றெழுதும் பொருளுடைய ஸாயிலும், அஃது யாப்பெனப்படாது’ எனவும் உச்சிமேற்புலவர் கொள் தசிசிறுரிக்கினியர் உரைத்தனர்.

தோல், இரத்தம், இறைச்சி, ஏலும்பு முதலிய பல்வகைத்தாங்களான் உயிருக்கிடஞ்சுச் செய்யப்பட்ட உடலேபோலப் பல்வகைச் சொற்களான் அறிவின்வல்ல புலவரான் அணி பெறங் செய்யப்படுவன செய்யுங் என்றார் நன்றா லார். எக்லே, பிரமாது படைப்புப் போக்கது புலவரது செய்யுமைப்பட்டும் என்றதாயிற்று. [எனிலும், அப்பிரமன் செய்யும் பூதவுடல்பேசுவப் புலவர் நமது வீசுதயாற் செய்யும் புகழுடல் மாயாது என்றும் கிடை விவும் என்பது போக்கது:]

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினு
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்-மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்ய முடம்பு”

என்னும் துமரதூபராச் செய்யுள் இதனையினக்குவதாம்.]

கல்வியிற் பெரியரும் கலைக்கரவர்த்தியுமாகிய தெய்வப்புல
மைக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் தமது தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகிய
இராமாயணத்தின்கண், கலிஞ்சதயின் அமைதி இத்திறத்தது
என்பதை ஒரு செய்யுளிற் சுருக்கி விளக்கினார். அது ரூமாறு:—

“புவியினுக் கணியா யான்ற பொருடந்து புலத்திற்றாகி
அவியகத் துறைக டாங்கி யைந்தினை நெறிய எாவிச்
சலியுறத் தெளிக்கு தண்ணென் ரெழுக்கழுங் தழுவிச்
(சான்றேர்

கலியெனக் கிடந்த கோதா விரியினை வீரர் கண்டார்.”

இச்செய்யுளிற் சான்றேர் கல்வைச் சிலேடைவகையான்
உவமங்கூறிக் கோதாவரியை வருணிக்கப் புக்கவிடத்து, சான்
டேர் கலி புவியின்கணுள்ளார்க்கு அலங்காரமாகி, அறம் பொருளின்
ஷப மென்னும் விழுவிய நால்வகை உறுதிப்பொருளையும் பயப்ப
தாகி, அறிவினைத் தண்பாற்கொண்டதாகி, அமரருணவினையொத்த
அகப்பொருட்டுறைகளைக் கொண்டு, ஜுவகை நிலத்தின் ஒழுக்கத்
கைதக் கலந்து, தண்ணேப் படித்தல் கேட்டல் செய்வார் ஒளிபெறத்
தெளிவுடையதாகி, தண்ணீரிழுண்டு அவ்வவ்வருண நிலைத்தேற்ற
ஒழுக்கத்தைக் கொண்டியல்வது எனப் பாட்டின் திறத்தை ஒரு
காறு காட்டிப்போந்தார்.

இவ்வாறு, தொல்லை எல்லிசைப் புலவரெல்லாரும் பனுவலி
ஸழத்த விடத்தெல்லாம் தண்ணை ரு வெண்மணவூற்றினைத் தோண்
டிய வழித் தெண்ணீர் குழியியிட்டுப் பாய்தல்போலப் புலவர் தம்
புலன்களுக்கு விளக்கித் தோண்றிய பொருள்களை வெளியிடும்வழி
அவரது அறிவினின்று பாட்டுத் தட்டுத் தடையின்றி வெளிப்பட்ட
தது.இவ்வியல்பு தமிழிலேயன்றி ஏனைய மொழி களிற் கல்செய்தார்

உகும் ஒப்பமுடித்தாம். கவிசெய்தற்கண் இயற்கையாற்றல்படை
த்த போப் (Pop) என்னும் மேற்றிசைப் புலவரோருவர் தூமது
சிற்றஞ்சிறுபருவத்தே செய்யுளியற்றிவருதலை யுணர்ந்த அவர்து
தங்கையார் ‘கவிதை யியற்றுவதிற் காலங்கழிதேயல்’ என அகரைப்
புடைத்தபொழுது, புடையுண்டமும் இளங்கவி போப் தமது அழு
கையின்கண் தங்கைக்குக்கூறிய எட்டை ஒரு செய்யுளாய் வெளிப்
பட்டதென்பர். அது எருமாறு:—

“Pappa,Pappa, mercy take,
I shall no more verses make.”

அண்மிற்பிரியா ஆனும் பெண்ணுமாகிய அன்றிலிரண்டு ஒன்
ற்மிருந்து கூடக்குலாவி இன்புமூம்பொழுது கொலைத்தொழி
வே தனது குலத்தொழிலாகக் கொண்ட கொடிய வேட்டனாரு
வண் கூரியகளைக்காண்டு அடின்றிலினையி வொன்றினை யெப்து
கீழ்த்தலும், அது கண்டகடை, முரிஹர் கலுழுஞ் துணைத்த கார்ச்
காத ஒரு கலோக ரூபமாய்ப் பொங்கி வெளிப்போக்கதென்ப.

அது

“மாரிஷாத ப் துவா ரக்த்வ மகமர்சாசி வதீஸ்ஸமர:
யத்க்ரைனாஞ்ச விது சாதைகமலதீ காமமோஹிதம் ”

வண்பது.

இன்னும் மேற்புலப் புலவர் செய்யுளி னியல்கைப் பற்றிக்
கூறியதை எண்டுக் குறித்துக்கொட்டப்பாம்:

கடலையும் மலையையும் காண்ட்கையும் எண்ணக்தீட்டிக் காண்
போ ரறிவிற்கு மெய்ப்போலக் கவின்பெறக் காட்டும் கைகள்ல
தலியனைக் கவிஞருக்கு ஒப்பிடிக்கின்றார் ஓராக்கிலப்புலவர். இள
வை முதலிய கலனமைத்த மடகரவொருத்தியைப் பட்டிடை
புளைக்கு நற்கலனனிட்டு பார்ப்பவர்க்கு வியப்பும் விருப்பமுக்
தோன்ற அலக்காரித்துக் காட்டவேபோல, உலக வியற்கையிற்
காணப்படும் பொருள்களைக் கவிகள் உயிருடையனவென உண்
கை கலக்கொன்றி உவகை முதலிய உணர்ச்சியுண்டாகப் பாடுவர்.
அந்னார்க்கு உவகப் பரப்பின்கட்டு புலப்படும் பல்வகைப்பொருள்

களுமே புத்தகங்களாம். இன்றவனது எல்லைகடந்த என்னமயிருஞ் அமைக்கப்பட்டு அற்புதத் தோற்றமுடைய இவ்வகன் பெருஞாலமே அவர்க்குப் பெரியதொரு புத்தகசாலையாம். இத்தகைய மெய்ப்புலவர் அட்பவறிவு செல்லாதவிட மில்லையாம். சூரியன் கதிர்புகா நண்புலத்தும் இச்சீரியர்மதி புகும் என்ப. “ரவியூர்ஸி தாஷுகவியூருங்கு” “ரவியெருகநிதாவுகவியெருகுநு” என்னும் தெலுங்கர் வழக்குறையும் இதனேவிளக்குவதாயிற்று. ஆராப்சிசித் திறன் வல்ல இப்பெருந்தகையாரது நுண்ணறிவே அவர்க்கு அதுவுதரிசிநியும் தூரதரிசிநியுமாம் *. அவர் தாம் புகலும் பொருட்கேற்ற ஒசை நயமும் சொல்லமைதியுங்கேதான்றப்பாவிலர். அவரது கற்பனை கக்தி அளவுகட்டுத்து. அவர் தாம் கருதிய பொருளை வெளிப்படுத்துக்காற் சொல்லையும் சொல்லுடையரையும் அணியையும் எதுகை மோனை முதலிய ஏனைய அழகுகளையும் கீதடி ஏருந்தார். அவர்க்கு அவை தாமே ஏந்து இடனறிந்து சின்று எவல் செய்யும் என்ப. இது பற்றியன்றே,

“கவிதா ஒளிதாதைவு ஸ்வயமேவா உதா வரா
பலாதாக்ர்வ்வயமாஹ்ரூத்தஸரஸாவிரஸாபாடுதே”

என எடுதாலாளருங் கூறினார்.

கவிதை எதிதை கலப்பிற்று மேயின்
பலரை எவிதி னைணயிற் - சுவையுறுதேவ
இன்பஞ் செயுங்கல் வயல்பின்றி யேயெவர்க்குங்
துன்பமுள தாமென்றே சொல்.

கயனில் சொல்சில பறிக்குபு புங்கவி கவில்லார்
வயமு ருஞ்சோல்சீர் கவிஞரை யிகல்வரேன் மண்செ
குயவு னும்மய ஞாகிலாம் வினைத்தலுங் கூடும் (ய
பயவிலாதவிப் பாமர ரொழுக்கவெயன் பகர்ஷாம்.

என்பன காண்க.

* அதூரிசி—Microscope. காதரிசி—Telescope.

இனிப்பொருராற்றுப் படையை யுட்கொண்ட பத்துப் பாட் டினியல்லைப் பிறிது கூறிப் பின்னர்ப் பொருராற்றுப் படையூட் புகுவாம்.

(1) “ நாறடிச் சிறுமை நாற்றுப்பத் தளவே
யேறிய வடியிணீகரம் பாட்டுத்
தொடுப்பது பத்துப் பாட்டெனப் படுமே”

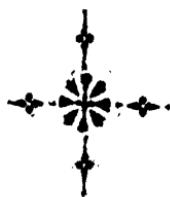
(2) “ அதுவே, அகவலின் ஏருமென வரைகுநர் புலவர் ”

என்னும் பண்ணிந்பாட்டியர் குத்திரங்களாற் பத்துப் பாட் டினில்கணம் ஒருவாறு அறியப்படும். இச்குத்திரங்களினாற் பத்துப் பாட்டின் ஒவ்வொரு செய்யுளினது யாப்புவுளையும் அடிகளின் சிறுமை பெருமையுடைம் வெளிப்படையாகத் தெரிக்கப்பட்டன வாம். ஆயினும், தமிழிலுக்குச் சிறப்பாயுள்ள ஒழுக்கமுதலிய வும், கடல் ஈர்க் காடு காடு மலை சிறுபொழுது பெரும்பொழுது முதலியவற்றின் உண்மைசிலையும், பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் காட்டாரூட் சிற்சிலரது சரித்திடக்குறிப்பும், அவர் போர்செய்த முறையும், அவரது அரசமுறையும், அக்காலத்துக் கல்வி செல்லும் கைத்தொழில் வர்த்தகம் பயிர்செயல் முதலிய வற்றின் சிலையும், பிறவும் அறிந்துகொட்டற்கு இந்துல் ஒரு சிறந்த கருவியாகுமென்பது இப் பத்துப்பாட்டையொத்த பழைய தமிழ் நால்களிற் பயிற்சி ஸிக்க பண்டிதர்க்குப் புலனும் என்பது தனியப்படும். இந்துவினது அருளமையும் பெருமையுங்கருதியன்றே பிற்காலத்து நாலாசிரியரும் உரைவாசிரியரும் முறையை தம் நால் கூட்டும் உரையிலுள்ளும் இதன்பொருளையே யன்றிச் சொல்லை யும் அழகுஞ் சைவமும்பெருக ஆங்காங்குப் போற்றிக்கொள்வாரா பினர். இதனை,

“ ஆன்தேரூர் புகழ்த் தறிவினிற் தெரிந்து
ஈன்தேரூர் குரைத் தண்டமிழ்த் தெரிய
வொருப்பது பாட்டு ”

என இந்துவின் உரைச்சிறப்புப் பாலிரத்தின் அடிகள் புலப் புதிதாயிற்கும்.

இதுகாறும் குறிப்போர்த்தவை யாமெடுத்துக்கொண்ட பொரு
ங்காற்றுப் படையின் கடை முதலியவற்றை அறிதற்கு வேண்டுப்
பழவனவாய் சில குறிப்புக்களாம். இவையிற்றை இன்னும் விளக்
கிச்செல்லின் விரிவு பெரிதுடைத்தாய் யாம் வெளியிடக் கருதிய
இந்தால் பின்னும் பெருகுமாதலானும், அங்கனம் விரித்தெழுதி
னும் அது பரீட்சைக்குப் படிக்கும் மாணவர்க்கு அத்துணையாக
வேண்டுவ தொன்றன்றுதலானும், இதுவும் அன்னர் பண்ணன்
கழித்துச் சின்னைச் சூன்னரே எழுதி வெளியிடும் வண்ணம் எம்
மை வேண்டித் தாண்டினமையானும், எமக்குக் கலாசாலைத் தொ
ழிலொடு ஏனைய தொழில்களி னிடையிடையே கிடைக்குங்காலம்
மிகச் சிறிபதாதலானும் இவ்வளவே அமையுமென விடுத்தாம். இனி,
பொருங்காற்றுப்படையுட் கிடைக்கும் பொருள்களை ஆராய்வே
மாக.

I. பொருநராற்றுப்படை.

இத்தொடர்மொழியின் பொருளாவது பொருநரை வழிப்படுத் தல் என்பது; [ஆறு-லழி.] இளதி சேட்செனினி யென்பவன் புதல் உருகிய சோழன் ஏரிகார்பிநாவளத்தானைப்பாடி அவன்பால் எந்தயானை முதலிய பெருஞ்செல்லத்தைப் பரிசிலாகப் பெற்று சிறைக்க விளைத்ததற்கும் மீண்டுமிருவா ஒன்று பொருநன் வறுமைத் துயரான் வாட்டங்கொண்டு காட்டினகத்தே வருவான் மற்றிரு வெப்பருங்கைனத்தலைப்பட்டு அவனைக்கி, ‘கீரிகாற் பெருவளத் தாளிடமெய்துவையேல் ரிக்க செல்லம்பெற்று மிடித்துயிரொழிந்து மகிழ்வை’என்று அவனை வழிப்படுத்ததாகப்பொருளமைதி விடப்பது பாடப்பெற்ற நூல் என்பது பொருளாம்.

பொருநர்என்பார் ஒருவகைச் சாதியார். பாடி ஓண்ட செலுத்தல் இவரது தொழிலாம். இவர் ஃர்க்களம்பாடுஙர், போர்க்களம் பாடுஙர், பரணிபாடுஙர் எனப் பல்வகையினராம். இவர்தம்முள் ஈண்டு இப்பாட்டினுக்குரிய பொருநன் போர்க்களம்பாடுவோன் என்க. இது,

“பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅற்
கோடியர் தலை கொண்ட தறிக” (56-57.)

என்னுடைத்து, ‘சிற்றுப் பாடலைத்தொடக்கி எழுந்திருந்த பயன்களைத் தன்றிடத்தே யுடைத்தாகிய யாழையுடைய கூத்தர்க்குத் தலைவனே’ எனவும், இவன் போர்க்களம்பாடும் பொருங்கலவா ஆம், கூத்தரில் இவனிற் கிறக்க கூத்தர் இன்மையானும் இங்களுக்குறிஞர்’ எனவும் மெய்ச்சம்புலஸம் நக்கினுடைக்கினியர் செய்துள்ள உரையால் தெளியப்படும். இப் பொருநர் மீணவிமக்கன் முதலிய சுற்றத்தொடுபலவிடக்கூரிற் சென்று பாடிப் பரிசில் பெறுவார்என் பது துணியப்படும். இதற்கு ஆதாரம் இப்பாட்டினுள்ளும் ஒருவாறு அமியக்கிடக்கின்றது; 61-99-100-101-107-121-122 அடிகளை ஆம் அவற்றின் உரையையுங் காண்க. ‘பொதுவகையான் “ஆற் குப்படை மருங்கின்” என்றாலையிலும், ‘சுற்றத்தொடு சுற்றத்தலை விடு ஆற்றுப்படுத்தற்கண்ணது இம்முக்கமென்பது பாதுகாத்து

ணர்க வென்பார் “போற்றல் தேவன்டும்” என்றார் என்னும் பேசு வரையருரை ஈண் இணர்ந்பாலது.

இக்காலத்து, கையில் உடிக்கைபோலும் ஒரு சிறிய தோற்கரு வியைக்கொண்டு வைக்கறையில் வீடுதோறும் வாயிற்கண் சின்று குடிகுடிப்பை யென்னும் அக்கருவியை அசைத்தடித்து ஒலிசெப்பது எதிர்வது கூறிப் பழைய உடைமுதலிய இரக்கு ஏறுவோர் இப் பொருளர் வகையைச் சார்ந்தவ ராகலாமென ஈரகித்தற்கு இடனு எது. அக்காலத்தில், கல்லிச்சிறப்பும் கலித்திறமையும் பெற்றுக் கொல்லிடம் கணமடைந்துவந்த இங்வகுப்பினர், கனக்குறைந்து கீழ்க்கீலமயடைந்த மற்றுஞ்சிலபொருள்கள்பொல, காளடைவில் கல்வி முதல்ய வளர்க்குறைந்து வாழ்க்கைசிலையி னிழிந்து இங்கானம் இருக்குண்டோராயினர் போலும். அன்றியும், இப் பொருள்களையொக்கும் ஒருஉடைத்தொராய்க் கையில் ஒருஉடைத் தம்புரு என்னும் இசைக்கருவிகொண்டு பாடியாடிப் பிளழுக்கின்றனர். மற்றும், இவ்வகையினர் இந்தாட்டின்கண்ணேணயன்றி ஸ்காட்டல்கேட் (Scotland) முதலிய சில மேற்புலத்தேயங்களிலும் பன்னுண்முன்னர் இருக்கனவென்பது சில ஆக்கில நூல்களான் அறியப்படும். அவரை Bards என்றும், இவ்வகைப்பாடலை Pastoral Ballads அல்லது Pastoral Poem என்றும் கூறுவர். Idyls என்னும் ஆக்கிலப் பாடலும் இவ்வகையைச்சாரும் என்பர்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்தினையியலின் “தாவி னல்லிசை” யென்னுஞ் சூத்திரத்து,

“ கூத்தரும் பாணரும் பொருங்கும் வீறலியு
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றி ”

என்றவிடத்து, ‘ஆடன் மாந்தரும் பாடற் பாணரும் கருவிப் பொருளும் இவருட்பெண்பாலாகிய வீறலியுமென்னும் ராற்பாலா கும் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டிச்சென்ற தாம் பெற்றவையெல்லாம்

பெறுமாறு கூறிய கூறுபாடும்' என்பதும், கூத்தராயிற் பாரவை ரும் * வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற்றெழுழிற்கு உரியோர்களும் பாரதி விருத்தியும் விலக்கியற்கூத்தும் கானகக்கூத்துங்கழாய்க் கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறை யிலர்' என்பதும் ஆசிரியர் நக்கினி க்கிணியருரை.

ஆற்புப்படி. இன்னதென்பது முற்குறித்த

“ கூத்தரும் பாணரும் பொருஙரும் விறலிய
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெரு அர்க் கறிவறீஇச்
சென்றபய னெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என்னுஞ் குத்திரத்துரையில், 'தான் இறையனிடத்துப் பெற்ற கங்கழியாகிய செல்வத்தை யாண்டுக் கிரிக்கு பெருதார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றாற் பெறலாமென்று அறிவுறுத்தி, அவரும் ஆண்டுச்சென்று அக்கங்கழியினைப் பெறும்படி சொன்ன கூறுபாடும்' எனவும். "பக்கம்" என்றதனேனே, அச்செம்யுட்களைக் கூத்துரத்துப்படை, பானுற்றுப்படை, பொருகராற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை, முருகாற்றுப்படை யெனவழங்குதலும், ஆற்றினருமையும் அவஜார்ப்பண்பு முதலியனவுக் கூறுதலுக் கொள்க' எனவும் ஆசிரியர் நக்கினர்க்கிணியர் கூறியலாற்றுஞ் அறியப்படும்.

“புரவளன் பரிசு கொண்டு மீண்ட
விரவளன் வெமிறை மிகுங்கானத்திடை
வறுமை புடன்வருங் புலவர் பாணர்
பொருகர் விறலியர் கூத்தர்க் கங்கப்
பாவல ஞார் பெயர்களைடு பராஅ’
யாங்குகி சென்னை விடுப்பதாற் துப்படை”

* ம-ா-ா-ஸ்தி, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் அஷ்டிட்ட பொருக்கிளாரத்தில் 'பாரஷவர்' என்றிருக்கின்றது. இதோத், பல விவாபங்களாற் 'பாரஷவர்' என்றிருந்தால் ஒவ்வொத்த தெரிகின்றது. அதுபேட்டோர். பாரஷவர-ஷஷ்ட.

“ ஒங்கிய வதுதா னகவலின் வருமே ”

என்னும் பன்னிநூபாட்டியற் குத்திரங்களும்,

“ அரசர் பாவா வாற்றுப் பகடமே
ஆரைசெய் தலைபென் ரேர்ந்தனர் கொள்ளே ”

என்னும் இலக்கணவிளக்கச் சூத்திரமும் ஆற்றுப்படை யின் இலக்கணத்தை ஒருவாறு வரையூறுத்தமை காண்க. ஈண்டிக் காட்டிய இலக்கணங்களான், ஆற்றுப்படை யென்பது பரிசில் பெற்றுப் பெருஞ் சிறப்பெய்தி வருவானானாலும் வறுமைத்துயர் கூர்த்து வழியிடை எதிர்ப்பட்ட மற்றொருவனுக்குப் பரிசில்லமுக் கிய இறைவனது நாடு கொடை முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து, ஆண்டிக்செல்லின் தான்பெற்ற பெருஞ்செல்லமும் பெருஞ்சிறப்பும் ஏய்தலாகும் எனக்கூறி அவனை வழிப்படித்தல் என்பதும், ஆற்றுப்படைதான் அகவற்பாவான் ஏருமென்பதும் பெறப்பட்டன. அகவற்பாவான் ஏருமென்றாயினும் “ ஆசிரிய நடைத் தீவஞ்சி ” என்றதனால், இப்பாட்டு வஞ்சிப்பாவினதியும் விரவப் பெற்ற தென்றறிக. வஞ்சியதிகளை 178-ம் அடி முதலியவற்றிற் காண்க. இவ்வாறு கூறிய இலக்கணவமைத்தியை இப்பொருநாற்றுப்படைடுப் பண்டு தெளிக.

பொருநாற்றுப்படை என்பது மூன்று சொற்கள் இரண்டு தொடராய் வந்தபெயராம். பொருநரை ஆற்றின்கண் படுத்தது என்ற விரிதலான் மூன்னது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையும் பின்னது ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகையுமாம் என்க. பொருநர்: இதன் பகுதி-பொருங். ஆற்றுப்படை: இதனை ஆறு + படை எனப் பிரிக்க. படை: படு-பகுதி; ஆதெரழிந்பெயர் விகுதி. பொருநாற்றுப்படை என்றும் தொடர்மொழி செய்யுளுக்காயினது காரணக்குறியாம். இவ்வாற்றுப்படையில் “பொருங” (3-ம் அடி) என்ற ஒருக்கம்ப்பாளுக் கிளித்து மேல் “மூன்னிற்குலிராயின்” (150-ம் அடி) என்ற மன்மம்ப்பாலோடிகையத்து ஒருக்கம்ப்பாலோடிகையில் மயக்கிய வழுவுன்னேரு வெளின் அந்த என்படை

“முன்னிலை சட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைவிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற போற்றல் வேண்டும்”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு ‘முன்னிலை குறித்து நின்ற ஒருமைக்கொல் பன்மையொடு முடிந்ததாயினும் வரையப் படாது. அம்முடிபு ஆற்றுப்படைச் செய்யுளிடத்துப் போற்றி யுரைப்படும்’ எனக் கேள்வுவரையர் உரை கூறி, சூத்தராற்றுப் படையுள் “கலம்பெறு கண்ணுண ரொக்கற்றலைவு” என நின்ற ஒரு மைச் சொற்போய், “இகும்பேரொக்கலோடு பதமிகப்பெறுகிலர்” என்னும் பன்மைச் சொல்லோடு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க’ என உதாரணங்களையிட்டு விட்டார்கள்.

சூத்தராற்றுப்படை, பாண்ராற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை என்பன இந்துஸ்வரைக்கையைச் சார்ந்து வையாம்.

—(*)—

II. நாலாசிரியர்.

1. இவர் நாமேதலியன்.

முத்தாமக்கன்னியர்: இவரது காடும் ஈரும் ஏருண மும் சமயமும் பிறவும் நன்கறிதற்குரிய கருவியொன்றுக் கிடைத் திவதாயினும் இவரது பாட்டினுட் காணப்படும் கில குறிப்புக்கான் கொண்டு இவர் இன்ன ஏட்டினர் இன்ன மரபினர் இன்ன மதத்தினர் இன்ன காலத்தினர் என்பது ஒருவாறு ஊகிக்கப்படும். பண்ணடக்காலத்துப் பாவலர் காவலர் சரிதங்களைக் கம் முன்னேற் றமுதிவையாதது இத் தமிழகத்தினுட் கோர்பெருக்குறைநவே. அப் பெருங்கண மக்களது சரித்திரக்களின் ஒரு கில குறிப்புக்களை அறிதற்குச் சில சிலாலாஸங்களும் அன்றூர் செய்துவைத்தத். சில பாடங்களும் ஒருங்கர் தலைசிற்கிள்ளவேயன்றி ஜப் திரிப்பு விளங்கிக் கொட்டறுத் தக்க என்ற வேறு கிடைய்கின்றது. இப் புலவர் பெருமாளது காடு முதலியுள இன்னவாருமிருந்தாத இப் பாட்டினுட் புதுத காடுவாம்.

“ மாமாவின் வயின்வயினிற்
ரூழ்தாழைத் தண்டண்டலைக்
கூடுகெழிலை குடிவயினுன்”—(180-182)

என்னுமிடத்து, ‘ஒருமா நிலத்தில் ஒருமா சிலத்தில் தாழ்த்த
தெங்கினையுடைய குளிர்ந்த மரச்சோலைகளி விருக்கின்ற நெற்கூடு
களையுடைய குடிமக்கள்’ என்றார். ஈண்டு ‘மா’ என்றது நூறு குழி
கொண்டதெனவும், குழி பன்னிரண்டு சதுரவுடுகொண்டதெனவும்
சோழாட்டினர் கூறுவர். ஆகவே, இது சோழாட்டு வழக்காம்.

“ சாலி நெல்வின் சிறைகொள் வேவி
யாயிரம் விளையுட்டாக ”—(246-247)

என்னுட்டத்து, ‘வரம்பு கட்டின வேவி நிலம் ஆயிரக்கலமா
கிய செங்கெல்வின் விளையுளை உடையதாக என்றனர்.’ ஈண்டு,
'வேவி' என்றது இரண்டாயிரக் குழி கொண்ட நிலம் என்பர்.
இதுவும் சோழ நாட்டு வழக்கேயாம். இவற்றுன், இந்துலாசிரியர்
சோழாட்டினராதல் வேண்டும் என்பது ஈகீத்தறியக் கிடக்க
தென்க. இவை போன்ற சிற்சில குறிப்புக்கள் இந்துவினுட்ச் சோழ
நாட்டு மருத்துவ வருணனையின்கண்ணும் காவிரியாற்றுச் சிறப்
பின்கண்ணும் புலனுகும்.

இவரது வநுணம் இதுவாதல் வந்மாணு.

“ கொல்லை யுழுகொழு வேய்ப்பப் பல்லே
யெல்லையு யிரவு மூன்றின்று மழுக்கி ”—(117-118.)

என்னுமிடத்து, ‘எம்முடைய பற்கள் கொல்லை நிலத்தே பழுத
கொழுவை யொப்பப் பகலு மிரவும் இகறச்சியைத் தின்று மூளை
மழுக்கி’ என்றதனால், பழுதியில் உழுதாற் கொழு மூளை மழுக்கு
மென்பது போக்கது. பழுதிக்காலில் உழுஞ் செயிலையும் அங்கு
எம் உழுதலாற் கலப்பையின் கொழுமூளை மழுக்கு மென்னும்
உங்கமயையும் இவர் துனித்தறிஸ்து கூறுதலால் உழுதொழி
ந்பயிற்சி மிக்குடையரென்பது தோன்றுகின்றது. ஆகவே, இவர்
ஏங்காலதான் வேளாளர் வருணத்தவர் என்பது ஈசுக்கப்படு
மென்க.

இவரது சமயக் தோளைக.

“ காட்டின் கண்ணே தங்குகின்ற தெய்வத்திற்கு மன மகிழ்ச்சியாகச் செய்யம் முறைமைகளைச் செய்துவிட்டபின்பு, என்றார். இவர் கடவுள்வழிபாடுடைய ரல்லராயின் இங்ஙனங்களுரென்க. ஆயினும், இன்ன கடவுளைக் கொண்ட இன்ன சமயத்தினரென்று துணிதற்கிடனில்லை. இந்துமதக் கோட்பாட்டைச் சார்ந்தவரென்பது ஒருவகையான் உணர்ந்பாலதாம். பிரம குத்திரக்கட்கு பூர்ணபகவத்பாத ராமாநுஜ மத்வாகாரியர் தொடக்கமான பெரியார் பாடிய மியற்றி வைத்திக மத சித்தாங்கத்தைப் பரவச் செய்தது சற்றேறக்குறைய ஓராயிரவாண்டுகளிற் கிப்பால் என்பவாகலின் அவர் காலத்திற்கு ஓராயிரவாண்டு முன் னர் சிக்முத்தாகப் பல நியாயவாயிலான் அறியப்படுகின்ற கடைச் சங்கக்காலத்து மத வேறுபாடுகளும் அவற்றினாலும் வைத்தம்யக் களும் இல்லையாகவே, இவ்வாசிரியரும் அக்காலத்தினராதல் பற்றி இவர்க்குச் சமயவைத்தம்யம் இல்லை என்பது துணியப்படும். இவ்வண்ணமை அக்காலத்து ஏனைய தூல்களாலும் தெளியக் கிடத்தல் அறிக. இனி, இவர் பெயரமைத்தை ஆராயுமிடத்து, சிவனை வழிபடுவோராகலாம் என்னும் குறிப்பிற்கு இடனுள்ளது; அது ஏருமாறு: ‘மூடத்தாமக்கண்ணியார்’ என்னும் பெயர் மூடமாகிய மலர் மாலையுடையார் என்னும் பொருளினைக் கொண்டதாம். மூடமாவது வளைவு. கொண்ணமலர் வளைந்து சுருங்டிருத்தவால் அம் மாலையுடையார் என்பது சிவபிரானைக் குறிக்குமென்க. எனவே, அப்பெயரே இவருக்கு மழுகியிருத்தல் கூடும்.

இக்காலத்து மக்களுக்குப் பெரும்பான்மையாக இட்டு வழுக்கும் தெய்வப் பெயர்கள் அக்காலத்துப் புலமைசான்றார்க்குக் கிற அளவிலை வழங்கப்பட்டு வர்த்தன வென்பதாகும், இக்காலத்து மக்களுக்கு அரியவைச் சமூகங்கும் இருந்தன் பெயர்கள் அக்காலத்துப் பெரியார்க்கு வழங்கி வர்த்தனவென்பதாகும், இன்னும், மக்களுக்கு வழங்கி வர்த்தனவென்பதாகும், அவைப்பற்றிப் போக்கு பேர்களும், இதோழில் காரணமாக வர்த்தபெயர்களும், மற்றும், சில புலவர்களுக்கு அவ-

வர்பாடலிற் சிறப்பாகத் தோன்றிய சொற்றெழுதரால் அமைந்த பெயர்களும், இவை போன்ற வேறு பெயர்களும் அங்காளில் உள்ள செங்காப் புலவர்க்கு வழங்கப்பட்டு வந்தன வெண்பதூம், புற தானுறு, அகானுறு குறுங்தொகை ஏற்றினை முதலிய பண்டைச் செந்தமிழ் நூல்களில் ஆராய்ச்சியுடையார்க்குப் புலப்படும். மேற் கூறிய பெயர்களிற் சில உதாரணங்கள் காட்டுவாம்:—

தெய்வப்பேயர்கள்:—தாமோதரனார். உருத்திரனார். பெருங் கந்தனார்.

இருடிகள் பேயர்கள்:—கபிலர். கோதமனார். மார்க்கண்டேயனார்.

வடிவுபற்றிய பேயர்கள்:—முடலனார். கெடுக்கழுத்துப்பானார். கெட்டிமையார்,

குலம்பற்றிய பேயர்கள்:—இளவெயினி.

தோழிலாற் போந்த பேயர்கள்:—அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார். கூலவாணிகன் ஈாத்தனார்.

அவரவரது சோற்றேடின் சிறப்பால் வகுத்தபேயர்:—இரும் பிடர்த்தலையார்.

“கயிறுபினி கொண்ட கலிழ்மணி மருங்கிற பெருங்கை யானையிரும் பிடர்த்தலை யிருந்து மருங்கில் கூற்றாக தருங்தொழில் சாயாக கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுத.” *

[புறம்—3]

இவ்வாறே, ஆதிதூரை மாசாத்தனார், ஜன்பொதி பசங்குடையார், இஜம்பொன்வாணிகனார், கருங்குழலாதனார், கழுதின்யானையர், தாயகண்ணியார், எய்ற்றியனார், பெருங்தலைச் சாத்தனார், பேரெயின்முறுவலார், மதுரைப் பேராலவாயார், தொடித்தலைவிழுத்தன்டினார் முதலிய பெயர்களை தும் புற்கானுற்றுப் பகுதியிட காண்க.

* செந்தமிழ்ச்சுவந்தின் விஷாத்தைச் ‘கெந்தமிழ்த் தொகுதி புதுக்கி’ பகுதி 9-ம் எண்டு கொள்கிறேன்.

மற்று, இவர் இன்ன மனக்கோட்பாட்டினையுடைய ரெண்பதை கிழக்குறிக்கு மதிகளும் அவற்றின் உரையும் புலப்படுத்தும்:

“தவஞ்செய் மாக்க டம் முடம் பிடாஅ
ததன்பய மெய்திய வளவை மானை”

இவை இந்துவின் 91-92-ம் அடிகள். ‘மிக்கதவத்தைச் செய் கின்ற மாக்கள் தம்முடைய தவஞ்செய்த உடம்பைப் போகடாகே த யிருங்கு அத்தவத்தாற் பெறும் பயனைப் பெற்ற தன்மையை யொப்ப’ என்பதும், ‘மக்கள்’ என்னது ‘மாக்க’ ஜான்றூர் வீடுபேறு. குறியாது செல்வத்தைக் குறித்தவின்’ என்பதும் இவற்றின் உரை. இதனால், செல்வம் முதலிய பேறுகளை அடைதற்குத் தவம் சாதன மென்பதும், இந்தியாதியரின்பங்களிலும் வீட்டின்பமே சிறந்த தென்பதும், மக்கள் அடைதற்குரிய பேறு வீட்டிலும் மிக்கதொன் றில்லை யென்பதும் பெறப்பட்டன. ஆகவே, இவ்வாசிரியர் புருஷா ர்த்தப் பேற்றிற்குத் தவமே சிறந்த சாதனமென்னும் கோட்பாட்டினையுடையார் என்பது போர்த்து.

2. இவர் நாகரிகரேன்பது.

“செல்வ சேறுமெங் தொல்பதிப் பெயர்க்கொன
மெல்லெனக் கிணந்தன மாக”—(121-122)

ஈண்டி, அரசனுக்குப் பொருகனது பிரிவு துண்பஞ் செய்ய மெனக்கொண்டு ‘மெல்லெனக் கிணந்தனமாக’ என்றார். இதனால், அரசர் முதலிய செல்வங்களை யுடையாரிடத்து ஒழுகலாகும் முறை விளைக் குறித்தார்.

“காலி னேழுடிப் பின்சென்று கோலின்
ஆருகளைக் கேட்ரென் ரேந்றி”—(166-167)

இங்கு, ‘காலால் ஏழுடத்தாரம் பொருகனுக்குப் பின்னேசென்று’ என்றே, செல்வம் மிக்க அரசர் முதலியோரும் அறிவுடையாரைப் பெருமைப்படுத்தி யொழுகுமாறும், குதிரையின் கடலி ஈண்டுப் பொருகள் ஆற்றுகளென்ற கருதிச் செலவு முடிக்குக் கோலிப்போக்கி, அல்லுக்கு ஏறுமிடத்தைபும் ஏறும் விதுற்றத

யும் காட்டினன் எனவே, அரசர் பொருளன் முதலிய பரிசிலரிடத் துக் கொள்ளும் அன்பும் ஆதரமும் மரியாதையும் விளக்கின. இவ்வகை யொழுக்கம் காகரிகரான நன்மக்களிடத்தே உள்தாமாத விள் இதனை அழகுபெறக் கூறிய இவ்வாசிரியர் அவ்வொழுக்க முடையராதல் உணரப்படும்.

3. இயற்கைப்பொருட்டன்மையில் இவர் ணஞ்சிய ஆராய்ச்சி யுடையரேன்பது.

“குளப்புவழி யன்ன கலைபடு பத்தல்

.....
மாறுதலை பெயர்க்கு மருவின் பாலை”—(4-22)

பாலையாழையும் அதனுறப்புக்களையும் சிறப்பிக்கின்ற இவ்வடி களில் ஒன்றேடோன்று சம்பந்தம் சிறிதும் அறியப்படாத பொருள் களையெடுத்து அவற்றின் தன்மைகளை உணரித்தறிந்து பொருங்துமாறு அவற்றை உவமமாக்கி, கூறவாற்ற பொருளுக்குத் தெளிவும் அழகும் செய்வதாகிய செய்கை எத்துனை வியப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் விளைக்கின்றது. மாண்குளம்பழுத்திய இடமும், விளக்கின துளிறமும், மகளிர் வயிற்று மயிரொழுக்கும், நண்டின் கண்ணும், அஷ்டவிசந்திரனும், தலையெடுத்துப் படம் விரித்த பாம்பும், முன்கையில் ணியுங் தொடியும், குத்திய தினையரிசியும், மணக்கோலம் பூண்ட பெண்ணும் ஆகிய இப்பொருள்கள் யாழோடு என்ன சம்பந்த முடையன? எவ்வகைச் சம்பந்தமும் முடையனவாகப் புலப்படவில் ஜையே! மாண்குளம்பழுத்திய இடத்தை இரண்டாகுங்காமுங்கு விரித்த பத்தலுக்கும், விளக்கழலின் சிறத்தை யாழின்து தோற் போர்வையின் சிறத்திற்கும், வயிற்றின்து மயிரொழுங்கை இரண்டு தலையுங் கூட்டித் தைத்த மூட்டிற்கும், நண்டின் கண்ணைத் துளை வாயி ஒடித்த சிறிய ஆணிக்கும், அஷ்டவிசந்திரனை உள்ளீடில் வாத அதன் வளைந்தவாய்க்கும், உடலை சிறுத்தித் தலையெடுத்துப் படம் விரித்த பாம்பின் தோற்றத்தை அன்ற குடத்தை ஒரு புறத்திலுடைய அவ்யாழின் தண்டினுக்கும், முன்கையில் அணியும் தொடியை கரம்பு நுவக்கப்படும் பின்பிரினாயுடைய திவவெள்ளும்

உறுப்பிற்கும், தினையினது குத்தித் தீட்டி யெத்த அரசினையாகம் பின் முதுக்கிளாஜிகாம் முடிச்சிற்கும், சிறந்த ஆடையணி முதலிய வற்றால் அவங்களிக்கப்பெற்ற மணப்பெண்ணின் அழிய தோற்ற த்தை மேற்கூறிய பல வூறுப்புகளாலும் அழுகு பெற்று விளங்கும் யாழிற்கும் உலமகு கூறிய கயத்தை உன்னுக்கோரும் உன்னுங் தோரும் வியப்பும் மதிழ்ச்சியும் விளைகின்றன. அன்றியும், “வயிற் கைதுமயி ரொழுப்பை தோற்றம் போவ” என்ற விடத்து, சிவந்த சிறமுடைய வயிற்றில் மயிரொழுங்கு என்கு விளங்கு மாதவின் அவ்யயிற்கைச் “செய்யோள்வயிறு” என்று சிறப்பித்த அழுகு மிகுநியும் பாராட்டற்குரியதாம். இதுபோலும் நட்பவாராய்ச்சி பாடினியை வருணிக்குமிடத்தும், ஆற்றுப்படுக்கும் பொருங்கனதனது வரலாறு கூறுமிடத்தும், காலிரிசுதியைச் சிறப்பிக்கு மிடத்தும் ஆங்காங்குப் புலப்படுதல் அறிக.

4. இவரது அங்பவ ஞானம்.

ஈற்றுப்படுக்கும் பொருங்கனது வரலாறு கூறுமிடத்து, வறுமைத்துன்பத்தைக் கூறுப்புக்கு,

“ஈரும் பேஹு மிகுந்திறை கூடி
வேகாடு களைந்து வேற்றிழை தழைந்த
தண்ணற் சிதாார்”

என்ற ஏழைமையின் டாகுதியைக் கூறினார். ஊழுடை வேண்டி உழன்ற திரியும் வறியகு குடுத்துவனி அழுகு மிக்கேறி ஈரும் பேஹுக் கூடிக் கொண்டு வேர்வையில் களைந்து பார்ப்பவர் கிழ அகுவகுப்பை விளைக்கு மென்பது அழுபவசித்த மன்னே? அறியாது இத்தன்ப சுகர்ச்சியை அழுபவத்திற்கண்டு பாத்தியவர் கிடையிற் கைத்துமாறு கூறுமாற்றல் வியக்கத்தைக்கூடு இது போலும் செய்கிற இந்தாலுட் பிறவிடக்களிலும் காணவாம்.

5. போருட்கேற்ற ஒசை.

“துராஅய் துற்றிய துருவையம் புழுக்கின்
பராரை வேலை பருகெனத் தண்டிக்
காழிற் சட்ட கோழுங் கொழுக்குறை
ழுதி ஆழின் வாய்வெய் தொற்றி”—(103-106.)

இவ்வடிகளில், கவையுண்டாக இனிது பக்குவப் படித்திச் சமைத்த உணவைக் கூறவந்த ஆசிரியர் தடைப்பாது கண்ணுடி மேல் மொழுமொழுவென்று உருண்டு செல்லும் உழுங்கு போலச் சொற்கள் நாவிலும் பல்லிலும் தண்டி இடர்ப்படாமல் இழுமெனும் ஒசைகொண்டு இனிய நடைபெற்றிருப்பதும்,

“அகறி ரோவெம் மாயும் விட்டெனச்
சிரநிய வன்போற் செயிர்த்த நோக்கமொடு.”—(123-124)

ஆற்றுப்பிக்கும் பொருளன் தன்வரலாறு கூறிவருக்கால் தனது ஊரைநினைந்து கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் தனக்கு விடை கொடுத்தனுப்பும்படி கேட்க, அவன் பொருளனது பிரி வினையாற்றுது அவன்பால் அன்பி நெழுங்க சீற்றத்தைக் காட்டி வாண்போலச் சொல்லிய மாற்றத்தைக் கூறவந்த இவ்வடிகளில் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் உடன்றெழுகின்ற வல்லோசை தோன்றி வலிய நடை அமைந் திருப்பதும், சோழாட்டின் வளமும் தினை மயக்கமும் கூறும் “திரை பிறழிய விரும்பெளவத்து” என்பது முதலான அடிகளில் ஆக்காங்கு வரும் பொருள்களோடு ஒற்று மைப்பட்டு ஒசையைம் அமைத்திருப்பதும் உணரப்படும். இங்செய் கை ஆக்கிலத்திலும் உண்டு. டென்னிஸன் (Tennyson) என்னுங் வெள்ளுது.

“From cataract to cataract”

என்னின் நோற்கீர்ட்டரை நோக்கு. ஈன்டி, ‘Sound and sense echo’ என்பது.

6. முறையின்வைப்பு:

இவ்வாசிரியர் இப்பாட்டிலுட் கறும் விஷயங்களிற் பொருள் என்க ஆக்காங்குக் காரண காரிய முறைப்படி அமைத்துப் போ வேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக ஒன்று காட்டுவாம்:

“ ஸிர்வாய்த்
தண்பனை தழீஇய தளரா விருக்கை ”—(168-169)

இதன்பொருள்: நீரை எப்பொழுதுங் தண்ணிடத்தே யுடைத் தாகிய தண்ணிய மருதலிலஞ்சும்த அசையாத குடியிருப்பினை யுடைய (ஊர்கள்.)

ஈண்டு, முதலில் ‘நீர் வாய்’ என்றதனால் நீர் வளமும், ‘தண்பனை’ என்றதனால் அந்தீர்வளத்தானாலும் நிலவளமும், ‘தளராவிருக்கை’ என்றதனால் அந் நீர்வள நிலவளங்களான் உள்தாம் குடிவளமு மாகிய இவை காரண காரிய முறையே வைக்கப்பட்டமை யுணர்த்தக்கது. இவ்வாறே, இப்பாட்டிலுட் பிருண் டங் கண்டிகொள்க.

7. ஆற்பேயரைக் கதைப்போக்கினிற் குறித்தல்:

“அறியா மையின் கெறிதிரிக் தொருஅ
தாற்றெற்கிர்ப் படுதலும் கோற்றதன் பயனே”—(58-59)

ஆற்றின் (வழியின்) எதிர்ப்பட்ட பொருங்கை மற்குருபொருகன் ஆற்றுப் படுக்கும் செய்தி இவ் வடிகளாற் குறிக்கப் பட்டது. இஃது இப் பொருங்காற்றுப்படையின் முக்கிய விஷயமாதலின் இங்காலின் பெயர் இவ்வடிகளிற் குறிப்பினாற் பெறப்படுமாறு அமைந்து கிடந்தமை அறிதற்பாலது. இவ்வாறே,

“ சிற்தா ருஜரே ஹரையாற் சித்தா மணியே கிடத் தியால் ”

எனச் சிவகசித்தாமணி நாமகளிலம்பகத்துத் திருத்தக்குதூர் அங்குற் பெயரை அழகுபெற அமைத்தமையும் காண்க.

8. உலகவழக்குரை அமைத்தல்:

விலவிடங்களில், பந்தப்பவர்க்கு உண்ணத்தில் வன்றி சின்று உணர்ச்சியை ஏழுப்புமாறு சமடேயசிதமான பழு மொழிகளை அமைத்துக் கநிப் போதல் புலவரதியல்பு. ~ சிற்தாமணி, இராமாயணம்

முதலிய நால்களில் இச்செய்கை இனிது புலப்படும். இந்துலா சிரியர், பொருங்கு முன்பு தாலுற்ற வறுமைத் துயரை அறிவுறுத்த வாந்தவிடத்துப் படிப்பவரது உள்ளம் நெகிழு,

“ ஈரும் பேணு மிருங்திரை கூடி
வேரோடு நனைந்து வேற்றிமூ நமூந்த
துண்ணற் சிதாஅர் துவராக்கி ”

என்று ஓர் உலகவழக்குரைமேல் வைத்துக் கூறினர். ‘எழூ தலையில் ஈரும் பேணும்’ என உலகத்தில் வழங்கிவரும் வழக்குரையைக் காண்க.

9. இயற்கைப் போருகொ இனிது புலப்படுத்தல்:

தன் வரலாறு கூறிவரும் பொருங்க கரிகாற்பெருவளத்தானிடம் பெருஞ்சிறப்பெய்தி முன்னைய வறிய நிலைபோய் வேறுபட்ட தலையில் தன்னைத் தானே அறிய மாட்டாது மயங்கிய செய்தியைச் சொல்ல வந்த புலவர்,

“ கண்டோர் மருளும் வண்டிகுழும் நிலையும்
கணவென மருண்டவென் னெஞ்சே மாப்ப
வல்லஞர் பொத்திய மனமகிழ் சிறப்பக்
கல்லா விளைஞர் சொல்லிக் காட்ட ”—(97-100)

என உருமாறிய பொருங்கு அக்காலத்து உளதாகிய மயக்கூம்; சோழாட்டு வளமும் திணைமயக்கூம் கூறு ரிடத்து,

“ தினைபிறழிய விரும்பெளவத்துக்
கரைகுழந்த வகன்கிடக்கை
மாமாவின் வயின்ஸயினிற்
ரூழ்தாழைத் தண்டன்டலைக்
கடுசெழீஇய குடிவயினைற்
செஞ்சோற்ற பலிமாந்திய
கருங்காக்கை கவவழுளையின்
மனைகொச்சி சிழுலாங்க ”

ணீற்றியாகமதன் பார்ப்போம்பா
வினாயோர்வண்ட வயரவும்”—(178-187)

என்னுமடிகளில், கடலி னைகள் ஒலித்து முரிந்து விழுந் தன் கையும்; ஒருமாலில்தோறும் ஒருமாலிலங்தோறும் கட்டி வைக்கப் பட்ட செந்தூடுகள் பொலியும் இயல்பும்; அடிக்கடிக்கான தென் னஞ்சோலையின் அமைதியும்; அச் சோலைகளைச் சார்ந்த குடிமக்களது இருப்பும்; உதிரத்தாற் சிவந்த பலிச்சோற்றைத் தின்று திருப்பு யடைந்த காக்கை பின்பு பசித்தகாலத் துண்ணலாமென்று அக் குடியிருப்புக்களைச் சூழ்ந்துள்ள ரொச்சிப் புதரினுள்ள உள்ள யாகைப் பார்ப்பைப் பாதுகாத்துவைக்கும் செய்தியும்; நெற்கதிருப்போர் செய்தியைச் சொல்லுவிடத்து,

“கனிக் குயத்தின் வாய்வெல் லரிந்து”—(242.)

என, கனக்கக் காய்த்துக் கதிர் முதிர்ந்து தரையிற் சாய்ந்த செந்றுள்ளை அறுக்கப்புக்க மாக்கன் குனிந்துளின்றே அறுக்கும் இயல்பும் படிப்பார்க்கும் கேட்பார்க்கும் இன்றுதான் நிகழ்வன போலக் காட்டி, இயற்கையின் திகழ்ச்சியை உள்ள துள்ளவாறே உரைக்கும் அழகு வியக்கற்பாலதாம்.

இன்னும்தினைபோலும் சிறப்புக்கன் மற்றுஞ்சில இங் நவினுள் ஆங்காங்கு அழகுற அமைந்து பாட்டை வளதுறத்திக் கற்பார்க்கு மகிழ்ச்சியை விளைக்கும் கலித்திறமயையுக் கண்டு கொள்க.

III:—பொருள் விளக்கம்.

1. கருத்து.

பொருள் கலையிக் கோற்றிற்கு கூராய்ச் சுற்று கின்றன; வறுகையை அடியோடே யொழிக்குமாறு அறிவிலாப், இவக்கணம் சூழ்பிய அழகும் மென்றையும் வாய்த் பாடினி யழிக்கை வருத்தம் பொருத எல்லையிற் கேட்டுவடைத் தக்கிக் கலையும் கார்க்கும் கிரிவிமயுடைய ஏற்பாடுற வரித்துத் தேவபோனிகிடப் பாடுத் தமிழ்நிதியுற்றின் கூடா வழித்தபின்பு, அழிவியாறு கேடு

வழியிற் போகாதே இவ்வழிவந்து என்னை எதிர்ப்பட்டது நீருற் பிறப்பிற் செய்த கல்வினைப் பயனேயாம். யான் கூறுவது⁺ கேட்டு உடனே எழுந்து செல்லாய்.

ஈண்டிச் செல்லுமெய்தியிருக்கும் யான் முன்பு உன்னைப்போல் வறுமையிக்கிருந்தவனே. கரிகாலன்பாற் சென்றதனால் எனது வறுமை அடியோடே கெட்டது. அவனைப் பொருஙர் காண்பது எளிதே. பொருஙர் அவன்கோயில் புக்காற் றுத்து யாரென்பாரி வர். அவன்கோயிலையடைந்து உடுக்கையொலி யெழுப்பி என் வருகையை யான் தெரிவிக்க, உடனே வெளிவந்து முன்னே பழு கிணங்கனைப்போலூபசரித்து அழைத்து இருக்கை சந்து ஆடை கல்கிக்கள்ளும் இறைச்சியும் கழுத்தளவும் உண்பித்து அன்று தொட்டுக் குறைபாடொன்று மின்றி ஆதரித்துவந்தான். அவ்வாறு பலாள் கழிய, இறைச்சிதின்று பல்மழுங்கினயானே எனது ஊருக்குப்போக வேண்டுமென்று ஒருநாள் தெரிவித்தேன். பிரிவிற்கு உள்ளிப் பின் யானைகளையும் ஊர்திகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் மேன் மேலே தர அவற்றுள் எனக்கு வேண்டுமென அறிந்தவற்றை ஹாரிக்கொண்டு வந்தேன். எனது செல்வ மிகுநியைக் காண்பாய், தமிழரசர் மூவரும் நட்புற்ற ஓரவைக்கண் இருந்தாலோத்த காட்சி ஈண்டென்பா இருந்தே.

ஈல் முகூர்த்தத்தே அரசரிமை பெற்றுப் பிறந்து வளர்ந்து இளமைப்பறுவத்திலேயே சேரபாண்டியர்களை ஒருகளத்தே வென்றாலும்; குறிஞ்சி, மூல்ஷி, மருதம், நெய்தலென நாற்பாற்பட்ட காடுகளையடையதாப், வான்வழங்காது வற்கடமிக்க காலத்தும் பொய்க்காது காவிரி பாய்தலாற் செஞ்சாவி வேலிக்கு ஆயிரக்கல மாக விளைதலையடையதாயுள்ள சோழநாட்டினைத் தனக்கே புரிமை யாபுடையாலும்; தன்னாளிகர்ந்து செக்கோள் செலுத்தி வழக் காலத்து உலகை யான்வாலும் ஆகிய ஆத்திமாஸை குடிய கரிகாற் சோழனை கீட்டத்து வளங்கி வறுமைதென்ற நின்றூயாகிற் பிரேரணி பராத்துப் பட்டாடை கல்கிப் பாடினிக்குக் கார்தலிற் குடப் பொன்னுற்றெய்த நாயகரப்பூஷை குழந்திலவியியப் போன் காரிமாஸூத்துமாலைக்கும் அளித்து மனமிக்கந்தோலும்வெறுப்புத்

தோன்ற மேன்மேற் பருகுவித்து வருவான். பலநரட்கழி த்து, சீடனது ஈருக்குப்போக நிச்சயித்தாற் பிரிவிற்கு வருந்துவானுகி அவ்வாறு நிச்சயித்தவுடனே உன்பின் ஏழடி வந்து வழிவிட்டுத் தேரி வேற்றிச்சில பரிசுதலிப் ‘போய்வாரு’ மென்று விரைவில் விடாது, ‘செல்வ முதலிய சிலையா; புகழொன்றே நிற்பது. ஆகவே கீரும் வருவாயா கப்பெற்ற பொருள்களைப் பலர்க்குக்கொடுத்துப் புகழொடு போக’ எனக்கூறி வளமிக்க காடுகளும் சினமிக்க யானைகளும் தந்து விடுவனென்ப தொருதலே.

2. முடிபு.

போருநை விளித்தல்.

அரூரு யாணர் அகன் தலைப் பேர் ஹார் சாறு கழி வழிகாட் சோறு கைசெய்ருது வேறு புலம் முன்னிய விரகு அறி பொருக! (3) பாடல் பற்றிய பயன் உடை யெழாஅற் கோடியர் தலைவ! (57) புகழ்மேம் பழை! (60)

ஏழின் கிழவு! (68)

பாடினி கோடிபாதவருணை.

அநல் போற் கூங்தல், பிறைபோற் றிருந்தல், கொலைவிற் புருவத்து, கொழுங்கடை மழைக்கண், இலவு ஜிதழ் புகரயும் இன்மொழித் துவர்வாய், பலநற முத்திற் பழிதிரவெண்பல், மயிர் குறை கருவி மாண்கடை அன்ன பூங்குழம் ஊசல்பொறை சால் காது, கான் அட்சாய்ந்த வலக்களர் எருத்தின், ஆடு அமைப் பளைத்தோச், அரிமயிர் முன்கை, கெடுவரையினைகுடிய காந்தள் மெல் வீரல், சினிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு வள் உசிர், அணங்கு என உருத்த எணக்கு அணி ஆகத்து..., சீர்ப் பெயர்ச்சழியின் சிறைத் தேரப்பழ், உண்டென உங்கா உய்யு கலிவின், வள்ளு இருப்பு அன சைல்ளாழ்..., இகும்பிடித் தடக்கையிற் தெரித்து திரள் குறகின், பொருத்த மயிர்க்குழிய சிருத்து தட்டு ஒன்ப பெருத்து உருத்த சூய் காலிற்குழி (48) பெண் மயிஸ் உருவிற் பெருத்து பாடனி (47)

அவள் வழிநடை வநுத்தம் போறமை.

அரக்கு உருக்கு அன்ன செங்கிலன் ஒதுக்கலின் (43) சிறடி (42) பரற்பகையுமுந்த நோயேயாடி சிவணி (44) மரல்பழுத்தன்ன மஹார்மோக்குளால் (45) எவ்வந்தாக்கி (50) நன்பகல் அந்தி கடை இடை விவக்கலில் (46).

அவள் நிழலில் தங்குதல்.

நாடொறுங் களிறு வழுவுக்கு அதர்க்கானத்து (49) இலை இல் மாாத்த வலைவலந்தன்ன மென்னிழல் மருங்கின் (51) அல்கி (49)

பாலையாழ் வநுணை.

குளப்பு வழி அன்ன கவுடுபடு பத்தல், விளக்கு அழல் உருவின் விசி உறுபச்சை, எய்யா இளஞ்குற் செய்யோள் அவ்வயிற்று ஜது மயிர் ஒழுகிய தோற்றம்போலப் பொல்லம் பொத்திய பொதி யுது போர்க்கவ, அளைவாழ் அலவன் கண் கண்டன்ன துளைவாய் தூர்க்க தூரப்பு அமை ஆணி, எண்ணுள் திங்கள் வடிவிற்றுகி அண்ணு இல்லா அமைவரு வறுவாய், பாம்பு அணங்தன்ன ஒங்கு இருமருப்பின், மாயோள் முன்கை ஆய்தொடிகடுக்கும் கண்க்கு இருக்கைத் திண்பிணித் திவலின், ஆய்தினையரிசி அவையல் அன்ன வேய்வை போகிய விரல் உளர் நரம்பின், கேள்வி போகிய நீள்விசித் தொடையல் மணங்கமழ் மாதரை மண்ணி அன்ன அணங்குமெய்க்கின்ற அமைவரு காட்சி, ஆறு ஆலை கள்வர் படை இட அருளின் மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவு இன் பாலை யாழை, (22)

வாசித்தன் முறை.

வாரியும் வடித்தும் உங்கியும் உறுப்புதும் (23) (வாசித்து)

பாடற் சிறப்பு.

பாடின பாணிக்கு ஏற்பாக (48) சிருடை நன்மொழி ஸீரோடு சிதறி (24)

காடுறை தேய்வத்தின் கடன் கழித்தல்.

நாடுகை கடவுட் கடன் கழிப்பிய பின்றை (52)

எதிர்ப்பட்டதன் அருமையும் பயனும் கூறுதல்.

அறியாஸமயின் நெறிதிரிச்து ஒரா அது (58) ஆற்றெறுதிர்ப்படுத்தும் கோற்றதன் பயனே (59) போற்றிக் கேண்மதி (60) ஆபெசி உழங்தனின் இரும்பேர் ஒக்கவொடு ஸிடுபசி ஒராஅல் வேண்டின் ஸிடு இன்று எழுமதி (63) வாழி (63)

அனுபவம் கூறுதல்.

யானும் பழுமரம் உள்ளிய பறவையின் அவன் இழுமென் ஈம்மை இடன் உடை வரைப்பின் கஷையுர்த் தடையா என் பெருவாயில் இசையேன் புக்கு என் இடும்பை தீர எய்த்த மெய்யேன் எய்யே அகி (68) விரிக்கிர் வெள்ளி முனைத்த என் இருள் விடியல் (72) கூபத்த பாம்பின்துத்தி ஏய்ப்பக் கைக்கசுடு இருங்த என் கண் அகண்தடாரி இருசீர்ப்பாணிக்கு ஏற்ப (71) ஒன்றுயான் பெட்டா வளவையின் (73) ஒன்றியகேளிர் போலக் கேள் கொள்வேண்டி வேளாண் வாயில் வேட்பக்குறி கண்ணிற் காண நன்றூ வழிதீரீடு பருகு அன்ன அருகா கோக்கமொடு என்பு உருகுபவைபோற் குளிர் கொள்ளீடு (78) ஈரும் பேஜும் இருங்து இறைக்குடி வேரோடு கணாந்து வேற்றிழை நுழைந்த நுண்ணற் சிதாஅர் நீக்கி கோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய புக்கனிர்து அராவு உரி அன்ன அறவை (84) துவர (81) எவ்வி (83) இழையணி வனப்பின் இன்னகை மகளிர் (85) போக்கில் பொலம் கலம் சிறைய (86) மருள் செய்யும் மகிழ் (84) மழையென மாடத்துப் பல்கால் வாக்குபுதரத்தர (87) வருத்தம் சீட் ஆர் உண்டு பேர் அருர் போக்கில் செருக்கொடு சின்ற காலைமற்றவன் திருக்கிளர் கோயில் ஒரு சிறைத்தக்கி (90) ஆறு செல் வருத்தம் அகல நீக்கி அளங்தர் எடுக்கம் அல்லது மனம் கவன்பு யாவதும் இன்றி எழுது மாலை அன்னதோர் புண்மையும் காலைக் கண்டோர் மருளும் வண்டு குழ் சிகையும் மாழாந்து கன கொலை மருங்ட என் செஞ்சு ஏமாப்ப வல் அருர் பொத்திய மனம் மகிழ் சிறப்பக் கல்லை இன்றாகுர் கோல்லிக் காட்டக் கதுமெனக் கொர
க்கு அய்விமாக் காடுப் புதன் முறை வழிப்பிய பின்கைப் பந்த
ஏதிர்க்கார காப்புத்தறிய அருளை அம்புறுத்தின் பராக்கர கோலை
புது கால் காண்டிர் வழிக் கொலை கட்ட கொழுவிடும்

வெய்து வாய் உழைன் உழைன் ஒற்றி அவை அவை முளிகுவம் என்னே சுலவை பல்லேவரு விரகு தங்கு இருக்கி பண்ணைமை சீறியாழ் ஒண்ணுதல் விறவியர் மண் அமை முழவின் பாணி தூங்க மகிழ்ப் பதம் பண்ணுள் கழிப்பி ஒருநாள் அவிழப்பதம் கொள்க்கன்று இரப்ப முகிழ்த் தகை முரவை போகிய முரியா அரிசி விரலென ஸியிர்க்க ந்த சிரல் அமை புழுக்கல் பால்வறைக் கருளை காடியின் மிதப்ப அயின்றகாலைப் பயின்று இளிது இருங்கு பல்லே கொல்லை யுழுஞ்கா மு ஏய்ப்பல்லையும் இரவும் ஜனன் தின்று மழுங்கிடயிரப்படுடம்பெருது ஜனன்முனிக்கு, ‘செயிர்த்துஏழு தெவ்வர்த்திறைதுறைபோகிய செல்வு, பெயர்க்கு எம் தொல்பதிக் கேறும்’ என ஒருநாள் கிளங்கன மாக, சிரநியவன் போல் செயிர்த்தகோக்கமொடு, ‘எம் ஆயம் விட்டு வல்லே அகற்றோ?’ என, ‘பிடிபுணர் வேழம் அடி துடி அன்ன தங்கு கடைக் குழிவியொடு கொள்க’ எனப் பெட்டவை தன் அறி அளவையில் தார்த்தர யானும் (127) தவஞ்சு செய் மாக்கள் தம் உடம்பு இடா அது அதன் பயம் எய்திய அளவைமான (92) என் அறி அளவையின் வேண்டிவ முரக்கு கொண்டு (128) பீடு கெழுதிருவிற் பெரும் பெயர் கோன் தாள் மூசு முழங்கு தாளை மூவருங் கூடி அசுவை இருங்கு தோற்றம் போல (55) இன்மைதீர வஂ்தனென்.

(129)

க்காலன் சிறப்புக் கூறு முகத்தான்
தாட்டு வளானுங் கூறுதல்.

முருகன் சீற்றத்து உருகெழுகுரிசில் (131)

வெல் வேல் உருவப்பற்றேர் இளையோன் சிறுவன் (130)

தாய்வயிற்று இருங்கு தாயம் எய்திப் (132) பிறந்து (137) வெவு வெஞ்ச செல்வன் பெளவும் மீ மிசை பகற் கதிர் பரப்பி விசம்பு படர்க்காங்குத் (136) தவழ் கற்றதற் ஜூட்டு (137) மீளி மொய்ம் பின் மிகுவலி செருக்கி (140) எய்யாத் தெவ்வர் வவல் கேட்பச் செய்யர் தேங்கதெருமரல்கலிப்பச் (134) சிறந்த தன்னுடு சென்ற கொண்டு காள் தொறும் ஹார்ப்ப (138) ஆளி நண்மான் அணக்கு உடைக் குருளை குருவரைத் தலைக்கோள் வெட்டும் களிரு அட்ட பாக்கு இரும்பனம் போக்குத்துரைதும் கருஞ்சினை வேங்கிள் அரவாய் அம் குழுத் தெரியவும் ஒக்கு இருஞ் செங்கிளேம்பட

யிலைத் திருப்பெரு வேஷ்டரும் ஒரு களத்து அவிய வெண்ணில் தாங்கிய வெருவரு தோன்தாள் கண் ஆர் கண்ணிக் கரிகால் வளவன் (148)

ஒல்வெனத் தினா பிறழிய இரும்பொவத்துக் கணா சூழ்ச்சு அகன் கிடக்கை (179) மண்-மருங்கினை (227) நாடு (248) — தாழ்தாழைமுத் தண் தண்டலைக் குடிவயினை செஞ்சோற்ற பலி மாங்கிய கருங்காக்கை மனை நொக்கி சிழல் ஆங்கண் ஈற்று ஆஸை தன் பார்ப்பு கவலமுனையின் ஓம்பவும் (186) இளையோர் வண்டல் அயரவும் (187) பைம்பாகற் பழஞ் செஞ்சுளைய துணரிய கணி மாங்கிய முடக்காஞ்சிச் செம்மருதின் மடக்கண்ண மயில் ஆல (190) யாழ் வண்டின் கொளைக்கு ஏற்பக் கலவும் விரித்த மட மஞ்சளு சிலவு எக்கர்ப் பல பெயரவும் (213) சுற வழங்கும் இரும் பெளவத்து இறவு அருங்கிய இன நாரை பூம்புன்னைச் சிளைச் சேப்பின் ஒங்குதினா ஒலி வெரீதுத் தீம்பெண்ணை மடற் சேப்பவும் (207) அகவர் (220) அறைக் கரும்பின் அரி தெல்வின் இளக்கனமர் இசைபெருக வறள் அடும்பின் இவர் பகன்றைத் தளிர்ப் புங்கின் தாழ்காலின் களை ஞாழுவொடு மரம்குழிதுய அவன் முனையின் (198) அன்று மாறி சில்சிற மூல்ஸைப் பல் தினை நுவல வும் (221) கானவர் (220) அவிழ்தளவின் அகன்தோன்றி கடு மூல்ஸை வீ உரு தேறு பொற்கொன்றை மணிக்காயா ஈற்புறவின் கண்டமுனையின் (202) மருதம்பாடவும் (220) கோள் தெங்கின் குளை வாழை கொழுங்காக்கள் மலர் காகத்துத் துடிக் குட்டைக் குடிப்பாக்கத்துப் பரதவர் (218) அவன் முனையின் (198) குறி குடிபாடவும் (214) தேங் கெய்யொடு சிழுங்கு மாறியோர் மீன் செப்பொடு கநவு மதுகவும் (215) தீங்கரும்பொடு அயல் வகுத் தேர் மான் குறைபொடு மது மதுகவும் (217) குறவர் கெய்தல் கதும்புக் கண்ணி குடவும் (219) காங்கோழி கார் குத்தவும் (220) மனைக்கோழி தினைக் கவரவும் (223) வரையக்கி கழிமுழுக்கவும் (224) சுழிகாலை வரை இதுப்பவும் (225) தண்வரைப்பின் கால் காடு குழிது (226) மரமாலைச் சீவிஸ் வயின் கெற் (180) கடு கெழி இப் (182) கடு (248) — பஞ்சமான் எல்லை தாழை பல்

கதிர் பரப்பி (233) குல்லை கரியவும் கோடு எரி கைப்பவும் (234) மாமலை அருவி நிழத்தவும் (235) மற்றக் கருவி வானம் கடற் கோண் மறப்பவும் (236) பெருவறங் ஆகிய பண்பு இல் காலையும் (237) மூரைத்தலைக் குரைப்புனல் (240) நறையும் ரங்தழும் அகிலும் ஆரழும் பொறை துறை துறை தோறும் உயிர்த்து ஒழுகி (239) வரைப்பு அகம் புகு தொறும் (240) புனல் ஆடு மகளிர்க்கு மெனக்குடைய (241) கூனிக் குயத்தின் வாய் நெல் அங்குது (242) குடு கோடாகப்பிரக்கி (243) காடோறுங்குன்றெனக்குவைதிய குன்றாக்குப்பை (244) கடுங்தெற்று மூடையின் இடங் கெடக் கிடக்கும் (245) சிறைகொள்வேலி ஆயிரம் சாலி விளையுட்டாகக் (247) காவிரி புரக்கும் நாடு (248) — கிழவொன்.

மறுவின்றி அறல்லோடு புணர்த திறன் அறி செங்கோல் (230) ஒரு குடையான் ஒன்றுக்குத் (228) பகை முதியோர் அவை புகுபொழுதில் தம்முரண் செலவும் (188) பெருங் கேண்மை பெரிது ஆண்ட (229) வெல்வேற் குரிசில் (231) அன்னேன். (231)

புதுவது கூறுதல்.

தாணிமுன் மருங்கின் அனுகுபுகுறுகி (149) மன்னா ஏடுங்கத் தோன்றி (232) வாழியெனத் (231) தொழுது முன்னிற்குவிராயின் (150) ஈற்று ஆவிருப்பிற் பழுதின்று போற்றுபுகோக்கி (151) நுக்கையது கேளா அளவை ஒய்யென பாசி வேரின் மாசோடு குறைந்த துண்ணற் சிதாஅர் சீக்கித் தூய கொட்டைக் கரையபட் டைடாக்கி (155) பாடினி அணிய (162) எரி அகைந்தன்னா ஏடில் தாமரை சுரி இரும்பித்தை நலின்வலவா நுணங்கு அரில் மாலை வாலெவாரி முத்தமொடு பொலியச் சூட்டி (160) பெறலருங் கலத் திற் பெட்டாக்குஉண்க என பூக்கமழ் கைகவிதேறல் வாக்குபுதரத் தரவைகல் வைகல் பருகி (158) தெற்றெனச் செலவு கடைக்கட்டு திராயிக் அதற்குப் பல புலக்குத் (175) கோட்டிற் செய்த கொட்டுக்கு கெடுக்கேதேர் ஊட்டு உளைதயல்வர ஓரி நுடங்கப்பால் புரை முரு கால்குடுன் பூட்டுக் காவின், ஏழுடைப் பின்தென்று இன்தாறு கோல் கணிக்கு ஏறு என்ற ஏற்றி (167) வீறுபெற பூர் யாழ்

முறையளிக் கழிப்பி (168) விடுக்குவன் அல்லன் (177); சீல்வா வுல் தத்து ஸிலைமை துக்கி (176) வரலினைப் பெற்றவை பிறர் பிறர் கு ஆர்த்திச் (174) செல்க என (177) நீர்வாய்த் தண்பளை தழிதிய தளரா இருக்கை கன் பல் ஊரை நாட்டொடு (170) மறை வெருங் நுவலும் பருஉப் பெருங்தடக்கை வெருவரும் செலவின் வெருளி கண்பல் வேழும் (172) தரவிடைத் தக்க ணோவி வன். (173).

3. போழிப்பு.

கீகாலன்பாற் பரிசில் பேற்றுவரும் போருநன் பரிசில் பேறுதற்கேற்று இடமறியாது இடுக்கனுறும் போருநனேநுவளை வழியிற் கண்டு விளித்தல்.

இடையருத் செல்வ வருவாயினையுடைய அகன்ற இடத்தை யுடையபெரிய ஈர்க்காரிடத்து (விழா நாட்காரிற் பெறுகின்ற சோற களை பிக்கதாகவின் அதனை விரும்பியுண்டு) விழாக்கழிந்த பின் ஞானில் அங்குப்பெறுகின்ற சோற்றை (அத்துணைச் சுகையிலதா வன்) விரும்பாது, இப்பொழுது விழா நடக்கும் வேறிடம் யாதோகவனாக் கருதி அங்குச் செல்லும் உபாயத்தை அறிந்த பொருநனே! டட்றுப் பாடலை (லாய்ப்பாட்டினை)த் தொட்டு எழுங்கிருந்த பயன்களைத் தன்னிடத்தே யுடைத்தாகிய யாழை யுடைய கூத்தர்க்குத் தலைவனே! பிறர்க்குரிய புகழை அரச்சைக எனிலே சிறப்பித்துக்கூற வல்லவனே! யாழின்கண் உள்ள நரம்பு கண் ஏழிந்தும் உரியவனே!

பாடினி கோதிபாத வருங்களை.

கருமணல் போலும் காந்தலினையும், பிறை போலும் அழிய ததவினையும், கொலைத் தொழிலை யுடைய வில்லைப்போலும் புகுவத் தினையும், அழிய கூடையினை முடைய குளிர்ச்சி பொருந்திய கூண்டினையும், இலவினாத இதழிப்போலும் இனிய சூரியை யுடைய செம்மை முடைத்தாகிய வாயினையும், பலவுஞ் சேர்க்க முத் தாக்கப்பாற் குற்றநிர்க்குத் தெள்ளிய பல்லினையும், மயிர் வெந்த தின்ற ஏதெரிகையிலுடைய மாட்சினைப்பட்ட ஏது போலும்

பொலிவினையுடைய மகரக்குழம் யாதிதலால் உண்டாகும் அசை வினைப் பொறுத்தலமைந்த காதினையும், நாணம் வருத்தலாற் பிறரை சோக்காது கவிழ்ந்தனன்மை (அஃதாவது மங்கல குத்திரம்) வீளங்குகின்ற கழுத்தினையும், அசைகின்ற மூங்கில் போலும் பெருத்தலை யுடைய தோளினையும், மெல்லிய மயிரினை யுடைய முன்கையினையும், நெடியமலையின் உச்சியிலுள்ள காந்தள் போலும் மெல்லிதாகிய விரலினையும், கிளியினாது வாயோ டொப்பினையுடைய ஒளிவிதிகின்ற பெருமை யுடைத்தாகிய நகத்தினையும், பிறர்க்கு வருத்தமெனத் தோன்றிய நீரிடத்துப் பெயர்தலை யுடைய சுழிபோல உத்தம விலக்கணக்கள் நிறைந்த கொப்புழினையும், உண்ணெடன்று பிறரால் உணரப்படாத வருந்தும் இடையினையும், , பெரிய பெண்யானையினுடைய பெருமை யுடைய கைபோல் ஒழுக வந்து மெல்லிதாகத் தமில் செருங்கி ஒன்றித் திரண்ட குறங்கினையும், கணைக்காற்கு இலக்கணமென்ற றற்குப் பொருந்தின மயிர் ஒழுங்குபட்ட ஏனை யிலக்கணக்கள் திருந்தின கணைக்காலுக்குப் பொருந்தப் பெருமை தக்கிருக்கும் ஓடி இளைத்த நாயினாது நாப்போலச் சிறிய அடியினையும், பெடை மயில் அருகு நின்ற மயில் போலும் சாயல்லினையுடைய முடைய கல்விப் பெருமை தக்கிருக்கின்ற பாடினி,

அவன் வழிநடை வருத்தம் போறமை.

சாதிலிங்கத்தை உருக்கினுற் போன்ற செய்ய சிலத்தே ரடக்கையினுலை (அவளடிகள்) சுக்கான்கல்லாகிய பகையாலே வருந்தின நோயொடு பொருந்தி மரப்பழுத்தாற் போன்ற துளும்பு நீரை யுடைய கொப்புளத்தால் தணக்கு வந்த வருத்தத்தைத் தாங்கி என்றுகிய உச்சிக்காலமான சங்கியிலே கடத்தலை நடுவே தலீர்தலாலே,

அவன் தீழிலிருங்குத்தல்.

ஈடுடோறும் யானை யுலாவும் வழியையுடைய காட்டின்கண் இலை பிள்ளாத் மரங்மரத்திடத்துள்ள வைலையை மேலே கட்டினு வொத் தெலுங்கிய தீழிடத்தே தங்கி,

பாலையாழ் வருணை.

மான்களும் பழுத்திய இடத்தையொத்த இரண்டாகுஞ்சாம்புதாவுயர்ந்த பத்தலினையும் (அஃதாவது குடத்தினையும்), விளக்கின்ற ஏரிக்கின்ற நிறத்தையுடைய கட்டிப் போர்த்த தோல் மிக அறியப்படாத இளைய கருப்பத்தையுடைய சிவந்த நிறத்தை யுடையாள்து அழகியவயிற்றின் மெல்லிய மயிர் ஒழுங்குபாட்க் கிடர்த தோற்றம்போல இரண்டு தலையுக் கூட்டித்தைத்த மரத் தைப் பொதியும் போர்வையினையும், வளையிலே வாழ்கின்ற நண்டின் கண்ணைக் கண்டாலொத்த பத்த விரண்டுஞ் சேர்த் தற்குத் திறந்த துளைகளின் காய் மறைத்தற்குக் காரணமாகிய முடிக்குதலமைந்த ஆணையினையும், அட்டமி சந்திரனுடைய ஸியலை உடைத்தாய் உண்ணுக்கில்லாத பொருந்துதல்வந்த உள்ளீட்டற்ற வாயினையும், பாம்பு தலை யெடுத்தாலொத்த ஓங்கினா கரிய தண்டினையும், கரிய நிறத்தை யுடையாள்து முன்கையில் அழகினையுடைய தொடியை யொக்கும் ஒன்றேருடொ ஸ்ரூ ரொருங்கின இருப்பை யுடைத்தாகிய வல்ய கட்டினை யுடைய வார்க்கட்டினையும், அழகினையுடைய தினை யரிசியிற்குத்தலரிசியை யொத்த குற்றம் கீங்கிய வீரவாலசைக்கும் நரம்பினை யுடைய இசை முற்றுப்பெற்ற கீண்ட கட்டமைந்ததொடர்ச்சியினையும், கல்யாணஞ் செய்தலை தோன்றுகிற மாதரை ஒப்பினை செய்தாலொத்த அழகினையும், யாழிற்குரிய தெய்வம் தன்னிடத்தே கின்ற இவக்கணம் அமைந்த அழகினையும், வழிபறித்தலைக்கின்ற கள்வர் தமது கையில் பணுத்தலைக்களை ஏறிந்து விடும்படி அருளுக்கும் மறுதலையாகிற மறத்தினை அவர்களிடத்து சின்றும் பெயர்க்கும் மருவுதலினிய பாலையாலை,

வரசித்தன் முறை.

கரம்புகளைக் கடும்படத் தழுவியும், உருவியும், தெறித்தும், ஆண்மையிட்டு உள்ளத் தெறித்தும் (வடித்து),

பாடற் சிறப்பு.

பாடன தாளத்திற்குப் பொருங்தச் சிரையுடைத்தாகிய தேவ
பாணிகளை சீர்மையுடன் பரக்கப் பாடி,

காடுறை தேயிவத்தின் கடன் கழித்தல்.

ாட்டின்கண்ணே தங்குகின்ற தெய்வத்திற்கு மனமகிழ்ச்சியாகச்
செய்யும் முறைமைகளைச் செய்து விட்ட பின்பு,

எதிர்ப்பட்டதன் அருமையும் பயனும் கூறுதல்.

வழியறியாமையினாலே இவ்வழியைத் தப்பி வேக்கார வழியிற்
போகாதே இவ்வழியிலே என்னைக் காண்டலும் கீழ்ப்பிறப்பிற்
செய்த நல்லினைப் பயனும்; யான் கூறுகின்றவற்றை விரும்பிக்
கேட்பாயாக: கொல்லுகின்ற பசியாலே வருங்கின சின்னுடைய
கரிய பெரிய சுற்றத்தோடே தொன்றுதொட்டு வந்தபசி சின்னைக்
கைவிடுதல் விரும்புவேயாயின் நீட்டித்தவின்றி (அஃதாவது
உடனே) எழுங்கிருப்பாயாக; வோழ்வாயாக.

அனுபவம் கூறுதல்.

(இப்போது) செல்வ மெய்திய யானும் முன்பு பழுத்த மரத்தை
சினைத்துச் செல்கின்ற பறவை போல அவனுடைய (கரிகா
வனுடைய) இழுமென்றெழும் ஒரையினையுடைய அகல
முடைத்தாகிய மதிலில் விரும்பிவந்தார்க்குத் தடையில்லாத
ஞ்ஞாகிய பெரிய கோபுர வாயிலின்கண்ணே வாயில் காப்போனு
க்குக் கூருமற் புகுங்கு, (அஃதாவது அரசன் கட்டினாப்படி வாயிலான்
பொருங்கையை வென்னைத் தடுத்து யாரென வீனவாது ஸிற்ப
ஒன்றும்கூறுது புகுங்கு) என்னுடைய மீடிதீர்தல்காரனாக முன்பு
இளைத்தடும்பைப்புடைய யான் அவ்வாயிற்குள்ளே சென்ற உவகை
யாலே பின்பு இளைப்புத்திர்க்குத் திரிகின்ற கிரணகளையுடையவெள்
ளியெழுங்க செறிந்த இருளையுடைய விடியற் காலத்தே படம்விரிந்த
பாம்பினானு பொறியை யொப்பக் கையினது வழிப்பட்டுக் கிட்டத்
வன்னு கண்ணன்ற உடுக்கையிற் கேள்றுவித்த இரட்டைத்தாளத்
கிளைப்பொருங்க ஒரு பாட்டினையான் பேணிப் பாடுவதற்குமுன்னே

முன்பே தன்னேலீடு பொருந்திய (அஃதாவது பழகிய) கட்டாஸைப் போல என்னுடன் உறவு கொள்ளுதலை விரும்பித் தான் உபகரித்த ற்கு வழியாகிய இரப்பினையே யான் எப்பொழுதும் விரும்பும்படி (அஃதாவது இவ் விரத்தற் றெழிலை பேற்கொண்டதனுள்ளு இத் துணை உபசாரம் யாம் அரசனிடம் பெற்றே மெலும் அத் தொழிலையே விரும்பும்படி) உபசாரங்களைக் குறித் தன் கண்ணிலே காணும்படி (அஃதாவது தனது பார்வையில் யானிருக்க) தனக்கு அண்ணிதான் இடத்திலே என்னை இருத்தித் தன்னைக் கண்ணூற் பருகுஞ் தன்மையை யொத்தகெடாத பார்வையாலே உருகும் மெழுகு முதலியன் போல் கெகிழும்படி என்பைக் குளிரச்செய்து, ஈரும் பேலூம் கூடி யிருந்து அரசாண்டு வேர்வையிலை நனைந்து சுற்றி கள்ளுங்களேயாறிதற்குக்காரணமாகியதைத்தற் றெழிலையை வாகிய சிலையை என்னிடத்தி னின்றும் போக்கி, கண்ணிற் பார்வை இஃது இழைபோன வழியென்று குறித்துப் பார்க்கவாராத குண் மையை யுடையவாய்ப் பூத்தொழின் முற்றுப்பெற்ற தன்மையாற் பாம்பினது ஓதாலையொத்த துகிலை சிகால்கி, இழைகளையனிந்தஅழு கினையுடைய பாட்டாலும் கூத்தாலும் வார்த்தையாலும் அரசு அுக்கு இளிய மகிழ்ச்சியைச் செய்யும் மகளிர் ஒட்ட மற்ற பொன் னுற்செய்த வட்டில் சிறைய உண்டார் மடக்குதலைச் செய்யும் கள்ளை மழை யென்னும்படி மாடத்திடத்தே பல்காலும் வார்த்துத் தரத்தை வழிபோன வருத்தம் போம்படி சிறைய ஏன்று கள்ளுண் னப் பெறுகிலே மென்று கெஞ்சிற் கிடந்த பெரிய வருத்தத்தை யும் போக்கி மகிழ்ச்சியுடனே யான் அந்திக்காலத்தே இங்குணம் யிடி தீர்க்கபின்பு அல்லுடைய செல்வம் விளக்குகின்ற கோயிலில் ஒருபக்கத்தே கிடந்த வழிபோன ஈருத்தத்தை என்னிடத்துச் சிறிதும் சில்லாமற் போக்கிக் கண்ணிக் கொடுக்கா ஹண்டான மெய்க் கடுக்க மல்லது வேறு மனக்கவற்றி சிறிதும் இன்றித் துயி வார்க்கு (அஃதாவது விழித்தெழுங்கு) யான் அவளைக் காண்பதற்கு முன்னாளின் மாலைக்காலத்தில்.. என்னிடத்தில் ஸ்ரீ கௌஷலீந் கெட்டாத யிடுவையும் அவளைக் காண்டு மற்றுமாட்ட காலத்தில் என்னைக் கண்டவர் கேற்ற காலம் கூடுமிகுந்த முருகுக்காரணமான துண்டின் இடங்களை

மொய்க்கின்ற தன்மையையும் யான் கண்டு மயக்கி இது கனவாயிரு
 க்குமென்று சலங்கிய என்னுடைய நெஞ்சு நன்வென்று தனிய
 வலிய மிதியாலுண்டாகிய வருத்தம் பொதிந்த(என்து)கூட்டத்தார்
 மனம் மகிழ்ச்சி மிக அவற்குரிய (அஃதாவது அரசற்குரிய) புகழ்
 களைத்தாக்கன்முழுவதுங் கற்று என் பின்னின்ற இளையவர்(அஃதா
 வது என்னேஉங்க இளையவர்) அவற்றைச் சொல்லிக்காட்ட (அர
 சன்) அதுகேட்டு அவர்களைக் கடுக அழைத்து வாருமென்று வாயி
 லோர்க்குக் கூறி யாங்கள் கென்றபின் (அரசன்) தான் அஜூகவாரு
 மென்று அழைக்கையினாலே அக்காட்சியிடத்துச் (அஃதாவது
 அரசனைக்காணும்போது) செய்யும் முறைமைகளை யாங்கள் செய்து
 முடித்தபின்பு காலமறிந்து அறுகம் புல்லாற் நிரித்த பழுநை தின்ற
 செம்மறிக்கிடாயினாது அழகினையுடைய புழுக்கின்திற் (அஃதாவது
 இறைச்சியிற்) பரிய மேற்குறங்கு நெகிழு வெந்ததனை விழுங்கிகள்று
 பலகா விலைத்து (அஃதாவது ஏருத்தி) இருப்பு நாராசத்தே கொழு
 த்த இறைச்சிகளைக் கோத்துச் சுட்ட கொழுவிய பெரிய தசைகளின்
 வெம்மையை வாயிடத்தே இடத்தினும் வலத்தினுஞ் சேர்த்தி ஆற்
 றித் தின்று புழுக்கின இறைச்சியையும் சூட்டிறைச்சியையும் யாங்
 கள் இனிவேண்டே நென்கையினாலே இனிமையுடையவாய் வெவு
 வேறுகிய பல வடிவினையுடைய பண்ணிகாரங்சொண்டுகள்து அவற்
 றைத் தின்னும்படி எங்களை இருத்திப் பண் குறைவற்ற சிறிய
 யாழையுடைய ஒள்ளிய நுதலினையுடைய விறல்படப் பாடி ஆடவார்
 மார்ச்சனையமைந்த முழவினாது தாளத்திற்கு ஆடும்படி மகிழ்ச்
 சியையுடைய கன்றுண்டலிலே பல நாள் போக்கி ஒருஊள் சோரு
 கிய உணவையும் கொள்ளவாயாக வென்று வேண்டிக்கொள்கை
 மினாலே மூல்லை யரும்பின் தன்மையையுடைய வரியற்ற இடை
 மூறியாத அரிசி விரலென்னும்படி நெடினை ஒன்றே டொன்று
 சேர்த சோற்றையும் பாலைப் பொரித்ததனேடே கூடியபொரிக்கறி
 வீசும்கழுத்திடத்தேவுக்குசிரம்பும்படிவிழுங்கினகாலத்தே அவளை
 விடாவத இனிதாக இருக்க எம்ருடைய பற்றன் கொல்லை கூலத்தே
 உழுத் கொழுவை யொப்பப் பகலும் இரவும் இறைச்சியைத் தின்ற
 முனைமழுகுகினிஸ்ப்பாந்திடம்பெறுதே இவ்வணவகளை வெறுத்து
 'குற்றந்தாச்செய்து எழுஷ்ட பண்கங்கரத் தினைகளானும் கூற

பாடுகளுள்ளாம் முற்றுப் பெற்ற செல்வா! இனி மீண்டும் முற்று
கடய பகுமிய ஜரிடத்தே செல்வேம்' என்று மெதுவாக ஒரு
ராளிலே சொன்னேமாக அதுகேட்டுக் கோபித்தான்போல
எமக்கு வருத்தத்தைச் செய்த பார்வையுடனே 'எமது கூட்டத்
கைக்கொட்டு விரைந்து போன்றீரோ' எனச் சொல்லி, 'பெண்
யானைகளைப் புணர்ந்த ஆண்யானைகளைத் தம்மடிகள் உடுக்கையின்
கண்ணையொத்த அசைந்தநடையினையுடையகன்றுகளூடனேகைக்
கொள்ளவாயாக' என்று பின்னும் தான் விரும்பியிருந்த ஊர்தி
கள் ஆடைகள் அணிகலங்கள் முதலியவற்றைத் தானரிந்தன
வாலே மேன்மேலே தர, யானும் மிக்கதவத்தைச் செய்கின்ற மாக்
கள் தம்முடைய தவஞ்செய்த வுடம்பைப்போகடாகே யிருந்து அத்
தவத்தாற் பெறும் பயனைப் பெற்ற தன்மையொப்ப (அஃதாவது
செல்வத்தைச் சூறித்துத் தவஞ்செய்வோர் வீடுபெற்று அப் பிறப்பி
வேடைய தாம் வேண்டிய செல்வத்தைபேயைப் பெற்ற தன்மை யொப்ப)
என்னுடைய குறைகளையானரிந்த அளவாலேவண்டிவணவற்றை
வாரிக்கொண்டி, பெரிய செல்வத்தையும் பெரிய பெயர்களையும்
வலியை யுடைய முயற்சியையும் வெற்றி முரச முழங்கும் படையிலை
னையு முடைய சேருசோழ பாண்டியர் தமிழிற் பக்கமை நீங்கூச
சேர்ந்து செல்வக் குறைபாடின்லி அரசிருத்தற் குரிய அவையாக
யிருந்த தோற்றம்போல நிதி எங்காலமும் இல்லையாம்படி வந்தென;

கிரிகாலன் சிறுப்புக்கூறு முகத்தான் நரட்டு வளஞ்சுறுதல்.

முருங்குது சிற்றம் போலும் சிற்றத்தினையுடைய (பக்கவர்
க்கு) அச்சத்தைத் தரும் தலைவன், அழகினையுடைத்தாகியபல தேரி
கையுடைய இராஞ்சுகேட் சென்னியுடைய வெங்றி வேலையையுடைப்
யுதல்வன், (ஏல் மூடர்த்தம் வருமானம்) தாயுடைய வயிற்றிலே
இருந்து பிறக்கையினுடை அரச அரிசமையைப் பெற்றுப் பிற்று
வெம்மையையுடைய எவ்வாராலும் விரும்பப்படும் இராஞ்சுயிறு
கடவின்மீதே பக்கப்பாருமைதைச் செய்யுக் கிரகங்களைப் பரப்பிப்
பிரசார் விசம்பிலை மெத்தெனச் சென்றுத் போலத் தவழ்தலைக்
நீங்காக தோட்டுக்கீச்சுற்றுவதுடைய வலியிறும் மிகுகின்ற

வலியாலே கலித்து (அஃதாவது வளர்ந்து) முன்பு தன் வலியறி யாத பகைவர் பின்பு தன் வலியறிந்து வலின தொழிலைச் செய்ய வும் எல் ல் செய்யாத பகைவர் தேசம் மனக்கவற்றி பெருகவும் எனையோர் காட்டிற் சிறந்த எண்ணுட்டைத் தோளிலே வைத்துக் கொண்டு காட்டாறும் வளர்த்தல் காரணமாக ஆளியாகிய நல்ல மிருகத்தினது வருத்துதலையுடைய குருளை முலையுண்டலைக் கைவிடாத இளைய பருவத்தே விரைந்து முற்பட இரையைக் கோடற்குக் காரணமான வேட்டையிலே களிற்றைக் கொன்றுற் போலக் கரிய பனங் குருத்தில் அலர்ந்த வலப்பக்கத்து ஓலையும் கரிய கொம்பினையுடைய வேம்பினுடைய வாளரத்தின் வாய்போ ஹும் விளிம்பினையுடைய அழுகிய தளிராற் செய்த மாலையும் வாச விக்க மாலைகளில் மேலாதற்குக் காரணமான பெரிய தலையிலே எனையோர் குடும் அடையாளப் பூக்களிற் சிறந்து காட்ட அவற் றைச் சூடிய சேரலும் பாண்டியனும் ஒரு களத்தே படும்படி வெண்ணில் எண்ணின்ற ஜெரிடத்தே பொருத அச்சர் தோன்றுகின்ற வலியையுடைய முயற்சியையும் கண்ணுக்கு அழுகு கிரைந்த ஆத்திமாலையினையுமடைய கரிகாற் சோழன்,

ஒல் வென்னும் ஒசைபடத் திரைமுறிந்த கரிய கடலினது கலை சூழ்ந்த அகன்ற பரப்பினையுடைய இவ்வுலகத்து ஒரு கூற்றின்கண் உள்தாகிய சோழாடு—தாழ்ந்த தெங்கினையுடைய குளிர்ந்த மரச் சோலைகளி லிருக்கின்ற குடிமக்களிடத்தில் உதிரத் தாற் சிவந்த சோற்றையுடையதாகிய பலியை விழுங்கின கரிய காக்கை மனையைச் சூழ்ந்த நொச்சியினது’ சிழலிடத்துக் கிடந்த ஈற்றுத் தொழிலையுடைய ஆமையினது பார்ப்பினைத் தான் தின் றலை வெறுத்ததாயின் அதனைப் பின்பு தான் பசித்த காலத்துத் தின்பதாகப் பாதுகாத்துவைப்பவும், உழவர்மகளிர் நெய்தனிலத் தின் மன்றகுன்றிலே வண்டலிமூத்து விளையாடவும், பசிய பாகற் பழத்தையும் சிவந்த சனையை யுடையவாகிய குலைகாண்ட பலாப்பழத்தையும் தின்ற வளைவை யுடைய காஞ்சிமரத்திலும் செவ்விய மருதமரத்திலும் இருந்த மடப்பத்தைத் தம்மிடத்தே புகடையவாகிய பெடைமயில்கள் ஆரவாரித்தலமூக்கும்படி அங்கு இன்றும் போர்து யாழிமாசை போஹும் வண்டினது பாட்டைக்

கேட்டு அதற்குப் பொருந்தத் தோகையை விரித்த அறியாமையை ஏட்டைய மயில் ஸிலவுபோலும் இமெண்ணிலே பல பகுதிப்பட ஆடவும், சருத் திரியும் கரிய கடவின்கண் இறவைத் தின்ற திரண்ட நாங்கள் பூக்களையுடைய புன்னைமரக் கிளையிலே தங்கினால் அதன்மேலே முரிகின்ற உயர்ந்த அலையினாது ஆரவாரத் திற்கு அஞ்சி மருதாலில்தில் இனிய பனையினாது மடலிலே தங்கவும், நாட்டில் வாழ்வார் அறுத்தலைச் செய்யும் கரும்பின் கண்ணும் அரிசின்ற கெல்வின்கண்ணும் எழுப்பின திரண்ட களமருடைய ஒசை மிகுகையினுடைல் ரேற்ற இடத்திலெழுந்த அடும்பினையும் படர்கின்ற பகன்றையினையும் தவிசையுடைத்தாகிய புன்கினையும் தாழ்ந்த சோலைக்கொடு முடையதாய் அரும்பின ஞாழலோடை ஏனை மரங்களும் திரண்ட அங்காட்டை வெறுத்தார்களாயின் அவ்விடத்தை சீக்கி கெஞ்சாலை கைவிட்டு சீலாரித்ததையுடைய மூல்லைக்கொடி படர்க்க பல காட்டி ஸிலத்தே சென்று அங்ரிலத்தைக் கொண்டாட அம், மூல்லைவிலத்து வாழ்வார் அவிழ்கின்ற தளவினையும் பாக்க தோன்றியினையும் அலர்கின்ற மூல்லையினையும் பூ உகுகின்ற தேற்று வினையும் பொன்போலும் பூவினையுடைய கொன்றையினையும் சீலமணி போலும் பூவினையுடைய காயாவினையுமுடைய நல்ல காட்டில் உறைகின்ற ஒழுக்கத்தை வெறுக்கின் மருதாலிலத்தே சென்று அவ்வொழுக்கத்தைப் புகழவும், குலை கொண்ட தெங்கினையும் குலையினையுடைய நாழழயினையும் கொழுவிய காந்தவினையும் மலர்க்க சுரபுன்னையினையும் துடியோசை போலும் ஒசையினையுடைய பேராக்கத் தினையுமுடைய குதியிருப்பையுடைத்தாகிய பாக்கத்தில் வாழும் பரதவர் அவ்விடத்தை வெறுப்பிக் குறிஞ்சில் நீதே சென்று அங்கிலத்தைப் புகழவும், தேங்கியகெய்யோடை கிழ க்கையும் விற்றவர்கள் மீனினாது செய்வோடை நறையும் கொண்டு போகவும், இனிய கரும்போடை அவ்வைக் கறுபடுத்தி விற்றவர் கீர்மாணினாது தண்யோடை கண்ணுக்கொண்டு போகவும், குற வர் அங்கிலத்தைப் பூக்களை வெறுக்கின் கெய்தவினாது நீரிய பூவாற் செய்த கண்ணுக்கூடுவும், காட்டிடத்தைக் கேழுகின் கெந்க கிளைத் தின்னாமும், மீனாக்கொழுவிகள் தின்கையைத் தின்னாமும், மீனாக்கிடத்திற்குரிய மர்க்கின் ஆழியிலே மூழ்வாடி, ஆழி

விற் தீரியும் நான்கள் மலையிலே கிடக்கவும், குளிர்க்க வைப்புக்களை புடைய நான்கு கூருகிய நாடுகள் திரண்டி ஒரு மாஸிலத்தில் ஒரு மாஸிலத்தில் திடர்தோறும் திடர்தோறும் கெற்கூடுகள் பொருங் தின சோழநாடு-பல்லுவிரகளும் மாட்சிமைப் படிதற்குக் காரணமா கூய பகற் பொழுதைத் தரும் கதிரோன் தன்னிலையை விட்டுப் பல கிரணங்களைப் பரப்புக்கூயினுலே கஞ்சங்குல்லை தீயவும், மரங்களிலூ கடையகொம்புகளை நெருப்புத் தின்னவும், பெருமையையுடைய மலை தன்னிடத்து அருவிகளை இல்லையாக்கவும், இவையொழிந்த தொகுதியையுடைய மேகம் கடவிடத்து முகத்தலை மறப்பவும், பெரிய வற்கட முண்டாகிய நற்குணமில்லாத காலத்தும் நுரையைத் தலையிலேயுடைய ஆரவாரத்தையுடைய கீர்க்கறைக்கொடியும் நரங்தப்புல்லும் அகிலும் சங்கங்குமாகிய சுமையைத் துறைதோறும் துறைதோறும் இளைப்பாரத் தன்னிப்போய்க் குளத்திலும் கோட்டத்திலும் புகுந்தோறும் ரீராமகளிர் கடுகக் குடைந்து வீளையாடக் (களமர்) வீளங்குசின்டு அரிவாளின் வாயாலே நெல்லையறுத் துச்சுட்டை மலையாக அடிக்கடி போராதங் கடாவிட்டி மேரு வென்னும்படி திரட்டின தெருமைத் தேற்பொலி நெருங்கத் தெற்றின குதிரின்கண்ணே வெந்திடம் இல்லையாம்படி கிடத்தற்குக் காரணமான ஏரம்புகட்டின் மேல் சிலம் ஆயிரக்கலமாகிய செங் கொல்லின் வீளைதலை புடைத்தாது காலியானது பாதுகாக்கும் நாடு தனக்கே உரித்தார் தன்னிடத்தையான்,

குற்றவின்றித் தருமத்தை நூத்து வழியை உணவு அறிதற் குக் காரணமாகிய செவ்விய கோலாகும் நன்னாளிலெழுத்திருக்கும் ஒரு குடையாலும் தனது ஆணையே உணவு எடுத்து விடப்படுவதைய் பலுக்கமை மூதிர்ந்தோர். தனது அரசைவையிற் கென்று புதுநாட்டை துத் தம் மாறுபாட்டைப் போக்கும்படியாகவும் பெரிய ஏப்புப்பை கெடுங்காலம் உலகை யாண்ட வெல்ளின்ற வேலையுடைய திடுவதை,

புதுவது கூறுதல்.

பாள் குறிய அத்தன்மைகளை புடையோடுடைய அருளைத் தன்னிடத்தை புடைய திருவடிவை அன்னிடால் சிற்று சேர்த்,

‘மணியரசர் கடிக்கும்படி விளக்கி வாழ்வாயாக’ எனக்கூறி வணக்கி தமிழ்மூடைய வறுமை தோன்ற முன்னே சிற்பிராயின் ஈற்றுத் தொழிலையுடைய பசுத் தனது கன்றுக்குப் பால் சரந்து கொடுக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பம்போல நும். விடத்து சிற்கின்ற மிடி இன்றும்படி பேணிப் பார்த்து நும். விடத்துள்ள விததையைத்தான் கேட்பதற்கு முன்னே கடிகக் கொட்டைப் பாசியின் வேர்போலே அழுக்கோடே குறைந்த தையிலையுடைய துணிகளைப் போக்கித் தூயவாகிய திரளமுடிந்த முடிகளைக் காாயிலே யுடைய பட்டாகிய உடைகளைத்தாந் து பாடினிகுட கொருப்புத் தழைத்தா வொத்த ஒரு வன் செய்ததன்றித் தனக்கென இதழில்லாத தாமஸாயையும் நாவினுற் கட்டாத (அஃதாவது பொன்னுற் கட்டப்பட்ட) நன் மையையும் கொருக்கத்தையு முடைய பொன்னரிமாலையையும் வெள்ளிதாகிய ஒளியையுடைய முத்தோடே பொலிவ பெறங் கூட அப் பெறுதற்கரிய பொற்கலத்தே விரும்பினபடியே உண்பாயாக இவன்று சொல்லித் தீம்பு நாறுகின்ற தன் கடுமையாற் சிறிதமையு மென்று கைகுவித்தற்குக் காரணமான கட்டெளிவை மேன்மேலே வார்த்துத் தரத்தர ஈடோறும் ஈடோறும் பருகிக் கடுக அவனிடத்தினின்றும் போக சிச்சயிப்பிராயின் அது பொருமத் பலகாலும் வெறுத்து யானைக்கொம்பாற் செய்த தாமஸா மொட்டினையுடைய பெரிய தேரிலே சாதிலிங்க மூட்டின தலையாட்டம் பொக்கக் கழுத் தின் மயிரசையப் பாலை யொத்த சிறத்தினையுடைய குதிரைகள் நான்கினைச் சேர்ப்புட்டித்தன் டாலாலே ஏழுப் பின்னே வந்து செலுத்துதற் கிணிதாங்கிய செலுமுகிக்கும் கோலைப் போக்கி ‘இவ்விதமாக ஏது’ என்ற ஏற்றி ஏனை யர்ம்களின் பெருமை பெற்ற யாழ்ப்பாணர்க்குக் கொடுக்கு முறைமைகளைத் தந்துவிட்டு தும்கமுக் கடை விடுவானால்லன்; செல்வமும் யாக்கையும் முதலியா சிலைல்லாத உலகத்துப் புகலமும் சீர்துக்கிப் பார்த்துப் (கி) அகுதலிடத்துப் பெற்ற பொருள்களைப் பிறர்க்குப்பிறர்க்குக்கொடுத்து ‘இவ்வாறு போக’ எனக்கூறி கீரை எப்பொழுதுங் தன்னிடத்தே யுடைத்தாகிய தன்னியிய மருதலியஞ் குழஷ்ட அகையாத குடியிருப் பினையுடைய சன்றுஷ பலு ஜர்ஸீ முடையக்குடலுடனே பறை கஞ்சாக்கும் அசுத்தத்தும் ர்தாதற்குக்கூருமான பருத்த பெரிய

வளைவினை யுடைய கையினையும் அச்சர் தோன்றும் ஓட்டத்தினையும் கோபத்தினையும் முடைய நன்றாகிய பல யானைகள் தருதற் கெழிலிடத்தீத விலைபெறுதலை ஒழிதலிலன்.

—(o)—

IV. நாவின் சிறப்பியல்பு.

1. அக்காலத்து வழக்காற்றுக் கருத்துக்கள்:

64. பழுமர மூளைய பறவை: அதாவது - பழுத்தமரத்தைப் பார்த்துப் பயன் கொள்ள வரும் பறவைகள் என்பது. இது, முன் னம் பரிசில் வழக்கியோரிடம் பின்னும் பரிசில் பெறச் செல் வோர்க்கு உவமமாகக் கூறப்படுவது.இக்கருத்து அக்காலத்துப் புலவரது வழக்காற்றிலிருந்த தென்பது

“பல்கணி நசைது யல்குவிசும் புகந்து
பெருமலை விடரகஞ் சிலம்ப முன்னிப்
பழனுடைப் பெருமரங் தீர்க்கெனக் கையற்றுப்
பெருது பெயரும் புன்னைம் போல”—(209.)

என்னும் புறானுற்றுச் செய்ய எடுக்களில் மறுதலையிற் கூறப் பட்டுளது காண்க.

“மரம்பழுத்தால் வெளவாலை வாவென்று கூவி
யிரங்தழைப்பார் யாவருமங்க கில்லை”

என்னும் ஒன்றுவயாரது செய்யுளில் வேற்றருபரிசு கூறப்பட்டதையும் கோக்குக.

168-172. “.....:..... கீர்வாய்த்
தன்பனை தழிடுய தளரா விநுக்கை
தன்பல் ஹா தாட்டோடு தன்பல்
வெறுடப்பறை துவலும் பஞ்சப்பெயருங் தடக்கை
வெகுவருஞ் செலவின் வெகுளி வேழுக்
தரவிடைத் தங்களே விலை.....”

என்னும், எல்லாளர் விக்க காகினையும் யானைகளையும் கொடுப்பதன் எனவே, நாடும் யானையும் முதலியலை கொடுத்தல் சிறப்பு கூடக் கொடை யென்பது பெறப்பட்டதாம். இக்கருத்துப் பற்றிய ஏன்றே ‘யானைக் கண்றும் வளாகாடுங் கொணர்ந்தாயோ’ என்னும் வழக்காறும் வருவதாயிற்று. [வடநாலார் கஜாங்குதசவர்யம் என்ப.]

“ஒனிறமருப் பேஞ்சிய செம்மற் களிறின்று பெயரல் பரிசீலர் கடமேப்”—(205.)

என்னும் புறானாற் ரத்களையுக் காண்க.

2. அக்காலக் கைத்தோழில் வர

155. “கோட்டைக்கரைய பாடுடை நல்கி:”

அஃதாவது-‘திரள் முடித்த முடிகளைக் கரையிலேயுடைய பட்டாடைகள் தந்து’ எனவே, அக்காலத்தில், பட்டி சரிகை முதலியலற்றால் அழகுபெறங் சித்திரித்து ஆடைவகைகள் நெம் தொழில்கள் முதலிய செய்தொழில்கள் செழித்திருங்தன வென்பது துணியிப்படும். கரையிலே முடியுடைய பட்டுடை என்றது இப்பொழுது காம் ‘சாலு’ எனவழங்கும் ஆடைபோலும். (shawls.) இதுபோல்வே,

163. “கோட்டிற் செய்த கொடின்சி நெடுஞ்சௌதர்”
என்பது முதலிய பிற தொழில்வகைகளையுக் கண்டுகொள்க.

3. அக்கால நாகரிக வொழுக்கம்:

கரிகாற் பெருவளத்தாளைப் பாடிய இப்பாட்டினுடை, 178-ம் அடி முதலியவற்றுள் அவனது காட்டின்கண் கானிலக்கு வள ஆம், திணைமயக்கல் உறுமாற்றுள் அங்கிலங்களில் வாழ்வாரது ஒருவைய்ப்பாரிம் அவர் ஒருவர்க் கொருவர் உபாரிளாதலும், குற் கஷப்பைக்கும் பொருங்கி கரிகால்வகைகளிடம் பெற்ற பெருவளைக் கறி அவனைப் பூருமாற்றுள் நன்றியறிதூற் சிறப்பும், அவன்பாற் கூவின் தாள் பெற்ற பெருவளை, பெறவதுமிகு கூறுவதுபடியாக போகுவதை ஒத்தி புகாக்குமாற்றுள் இருக்க

ாத்தன் முறையும், இகவை போல்வன பிறவும் இந்தாலினால் இனி தறியப்படும்.

—(o)—

V:—உரையாசிரியர்.

1-பேயர் முதலியன:

பேயர்:—நச்சினார்க்கிணியர்.

ஞாபி:—மதுரை.

சாதி:—அந்தணர்.

சமயம்:—ஈசுவம்.

இவற்றிற்கு ஆதாரமாக,

“வண்டியிர் சோலை மதுரா புரிதனி
வெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாச
ஞன்மறை துணித்த ஏற்பொரு ஓகிய
ஊய ஞான சிகிரந்த சீவச்சுடி
நானே யாகிய தன்மையாளன்”

என்பது முதலாக நும் பாடபுத்தகத்தி னுள்ள நச்சினார்க்கிணியர் வரலாற்றிற் கூறப்பட்ட விவரங்களைக் கண்டுகொள்க. ‘பாரத்துவாசன்’ எனவே, இவர் பாரத்துவாஜ கோத்திரத்துத் தோன்றியவ ரென்பது உணரப்படும்.

காலம்: இவரது உரையின்கண்ணே உரையாசிரியர், சேஷ வரையர், பேராசிரியர், ஆளவுக்தபிள்ளையாசிரியர் முதலானத் தெடுத்தானப்படுதலால் இவர் அவர்காலத்தின் பிற்பட்டவர் என்பதும், சங்கத்தார்காலத்து நால்களுக்கே இவர் உரை செய்த தன்றி, அவர்க்குப் பிற்காலத்துத் தோன்றிய இராமாயணம் முதலிய நால்களுக்கு இவர் உரை செய்ததாகவேலூம் இப் பின்னால் கணினிக்கு மேற்கொள் காட்டிய தாகவேலூம் தெரியாமையால்

இராமாயணம் முதலிய நால்களின் காலத்திற்கு இவர் முற்பட்டவ ரெண்பதும் உணரப்படும்.

இவி செய்த வேறுரைகள்: இப் பொருளாற்றுப்படையே யன்றி, பத்துப்பாட்டின் மற்றைப் பாட்டுக்களாகிய திருமுருகாற் றுப்படை மூலியவற்றின் உரையும், தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சிவகசிந்தாமணி, குறுந்தொகையில் பேராசிரியர் பொருளொழுதாது விட்ட இருபதுபாட்டுக்களாகிய இவற்றின் உரைகளும் இவர் செய்தனவேயாம். அன்றியும், திருக்குறள், திருக்கோகையார் முதலிய வேறு நால்களுக்கும் இவர் உரை செய்தன ரெண்று சிலர் கூறுவரேனும் அதற்குத்தக்க சான்று இல்லாமையால் அஃது உண் கூம்பென்று கோட்டற்கு இடனில்லை.

2. இவரது கல்விச்சிறப்பு:

தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரம், சிவகசிந்தாமணிமுதலிய வற்றிற்கு இவர் செய்துள்ள உரைகளில் வேதம், வேதாங்க மாகிய தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஷாகி சாஸ்திரங்கள், இசைநால் முதலிய வற்றின் விஷயங்கள் புலப்படுதலால் இவர் தந்திழீலையன்றி வடநால் எனிலும் மிக்க பாண்டியத்தியமுடைய ரெண்பது விளக்குகின்றது.

அரிய பெரிய நால்களை இயற்றுவோரது காலத்திருக்கப் பெற்று அவர்க்குப் பிற்காலத்துத் தோன்றி அந்தால்களின் அகல நுட்பங்களை யெல்லாம் கண்குணர்த்த அவற்றைத் தம் பின்னுள் கார் அறிக்கு பெரும்பயன் கொள்ளும்வண்ணம் அவ்வாங்களாசிரியர்து சமயக் கோட்பாட்டையும் மனக்கோட்பாட்டையும் தெரிக்கு யாவரும் ஒப்பிக் கொண்டுமிகிழ உரைவருப்பதென்று அல் அதற்கு ஏத்தனை சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சிவென்றும் அவ்வாங்கள் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் நழுவி உரை செய்வாரது பேர் மிகுந்த பேராற்றும் மிகுந்த புராட்டம் குரிய ஹங்க.

VI:—உரையின் சிறப்பு.

ஆசிரியர் நக்சீனுக்கிளியர் தாமியற்றும் உரையின்கண் ஆக காங்குக் காட்டும் சொன்னயங்களும், பொருண்யங்களும், இடத் திற்கு ஏற்குமாறு கூறும் பல பொருள்களும், சொற்களுக்கு இட எறிந்து கொள்ளும் பொருளும், மற்ற மூன்று விசேஷங்களும் மிகப் பாராட்டற் குரியனவாம். அவற்றுள் ஈண்ணடச் சில எடுத்துக் காட்டிலாம் :—

6. எம்யா இளக்குல் செய்தோள் அவ்வயிறு: ‘செய்தோள்’ என்றார், மயிரொழுங்குவிளக்கித் தோன்றுதற்கு, என்பது உணவு. ஈண்டி, கரியமயிரொழுங்கு சிவந்த வயிற்றில் கண்கு புலப்படுமாதுவின், ‘செய்தோள்’ என்னும் சொல்லின் ஸாரம் இன்னதென்றார்.

100. கல்லா விளைஞர் சொல்லிக்காட்ட :

(i) இளைஞர்: பொருங்பின் நின்ற சிறுவர். அவர் அவனேஒ வந்தவர். அவர் சொல்லிக் காட்ட என்றது வறிஞர் மனம் வறுமை கீங்குமென மகிழ்தற்குக் காரணமாக அரசன் குபுகலைச் சொல்லிக் காட்ட என்றதாம்.

(ii) இஜி, அரசனது ஓழியச்செருர் பொருங்கூட்டே யிருந்து அவனை உபசரிக்குமாறு அரசனால் நியமிக்கப்பட்டவராதவின், இப்போது உருமாறி சிற்கும் பொருங்கை இன்னுள்ளென அரசனுக்குச்சொல்லிக் காட்ட என்றதாம். (இவ்விரண்டாம் பொருளினால் பொருங்கை அரசன் போற்றுமாறு வினங்கியது.)

108. விரகு-பணியாரம். உபாயங்களாற் பண்ணப்படுத் தின் விரகென்ஞர்: ஆகுபெயர். ‘விரகு’ என்னும் சொல்லின் இயற்கைப் பொருள் உபாயம் என்பது.

111. மகிழ்ப்பதம் பண்ணுட் கழிப்பி: மகிழ்-மகிழ்ச்சியைச் செய்யும் கள். பதம்-உண்டல்.

115. காடி - கழுத்து. [இஃத் ஓ. அரிய பிரயோகம்.]

121. எக் தொஸ்பதிப் பெயர்ச்சென: ‘தொஸ்பதி என்

குர் ; இதுவும் தமக்குப் பதி என்பது தோன்ற, என்பது உரை. [என்னுடு, கல்வியடையார்க்கு எந்தத் தேசமும் சொந்தத் தேசமாம் என்பது குறித்ததாம். தொல்பதி - பழைய ஊர். அரசனுள்ள நூர்ம் பொருளானக்குப் புதிய ஊராதலின் அவன் தன்னுரைப் பழைய ஊர் என்றான் என்பது குறிக்கத் தொல்பதி என்று ரென் பது உரையின் விசேடம்.]

132. தாய் வயிற்றிருந்து தாயமெய்தி: 'தான் பிறக்கி ண்ற காலத்துப் பிறவாடே கல்ல முக்கர்த்தம் வருமாவும் தாயுடைய வயிற்றிலே யிருந்து பிறக்கையினுலே அரசரிமையைப் பெற்று என்றார்' என்பது நச்சினார்க்கினியம். [கருவிலே திருவடையான் என்றபடி,] இவ்வாறே, பெரியபுராணத்துக்கோச்செங்கட்சோழநாயனுர் சரித்திரத்திலும் அவர் பிறத்தற்குரிய நாழிகை கழித்துப் பிறந்தாக்கூறப்பட்டுள்ளது. அடியில் ஏரும் பாடல்களைக் காண்க:—

“கழையார் தோனி கமலவதி தன்பாற் கருப்ப காணி
[ரம்பி

விஞையார் மகவு பெறவடித்த வேலை யதனிற் காலமுனோர்
பழையா ரொருநா ஸிகைகழித்துப் பிறக்கு மேலிப் பகங்
[குழவி

புழையார் புவன மொருமுன்று மனிக்கு மென்ன
[வொன்னிழையார்.]”

“பிறங்கா தொருநா ஸிகைகழித்தென் பின்னை பிறக்கும்
[பரிசென்கா]
ஷாவார்த் தெடுத்துத் தூக்குமென ஏற்ற செயன்மற்
[நாலும்ரீ
யறவா ஊர்க்கெல் வியால மனையப் பினிலிட் டரு
[மனியை
பிறங்கா தொழிவாச் பெற்றிருத்தென் கோச்செங்
[வென்னு கேலவென்றுள்.]”

143-146. இரும்புநாம் பேர்த்தைத் தோடும் கருத்தினை
அரவாப் வேம்பி எங்குழைத் தெரியலும்

இங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட யிலைச் சு
இருபெரு வேந்தரும் :

இங்கு, பணக் குருத்தின் வலப்பக்கத்து ஓலையும் டீவும் பின் இலையாற் செய்த மாலையும் நறிய மாலைகளில் மேலாதற்குக் காரணமான தலையிலே எனையோர் குழும் அடையாளப் பூக்களிலும் சிறப்ப அவற்றைய யணிந்த சேர்னும் பாண்டியனும் என்றனர். எனவே, இவர்கள் தலையில் யணிந்தமையால் அம்மாலைகள் மற்றைய ரதுமலர் மாலைகளினும் மேலாயினவென்பதும், மற்றவரினும் இவர் இன்னேரன்று காண்பார் அறிதற்பொருட்டு ஆடம்பரமாக அணிந்தனரென்பதும் விளக்கின.

152. கையது-கலை; [கைவந்த வித்தை.]

161. வலவா - கட்டாத: “வலவார் கண்ணியிலையவர் தினைப்பை” என்னும் புறநாளுற்றுச் செய்யுளிலுங் காண்க. (புறம்-253.)

164. ஓரி-கழுத்தின் மயிர். உளை-தலையாட்டம்.

166. ஏழடிப் பின்சென்று: இங்கு, ‘ஏழிசைக்கும் வழிபாடு செய்தானுகக் கருதவின்’ என்றார். பொருஙன் ஏழிசையிலும் திறகுக்காட்டிப் பாடினானுதவின் அதனை வியந்து நன்கு மகித்து இசை ஒவ்வொன்றாகும் ஒவ்வொரடியாகப் பொருஙனைத் தொடர்த்து பின் கென்று வழிபாடு செய்தாள் என்றானால், கல்வியினிடத்தும் கற்றுரிடத்தும் அரசன் கொண்ட பெருமதிப்பை விளக்கினார்.

167. கோவன் தாறு களைந்து ஏற்றன ஏற்றி: ‘செலவு முடிக்குக் கோலைப் போக்கி’ என்றானாலும் கடுவிசைக்கு இவர் இருத்தலாற்றுரென்று கருதி இயற்கையிற் சேறல் அமையுமென்றார், என்பது கச்சினார்க்கினியம். பிச்க விரைவாக ஒடும் தேர் முதலிய வற்றில் ஏர்ச்செல்லும் பயிற்சி யில்லாதவனுதவின், பொருஙன் குதிரைகளின் வேகத்தை ஆற்றுப்பன்று சினைந்து குதிரைகளை முடிக்கியோட்ட விடாமல் இயற்கையான கடையில் அவை செல்ல வேண்டுமென்று தாற்றுக்கோலை அரசன் தேர்ப் பாகளிடத்திலின்று கீக்கினான் என்றது இதனாற் பெறப்பட்டது. ஆகவே, இப்பது அரசன் பொருங்பாற் கொண்ட அங்குள்டமையை விளக்கிய தரிம்.

190. மடக்கண்ண மயிலால்—இளமையைத் தம்விடத்தே சுன்டய பெடைமயில்கள் ஆரவாரித்து அழைக்க. இங்குள்ள ‘ஆல’ என்னும் எச்சத்தை, “சலவம் விரித்த மடமஞ்ஜை ஸில வெக்கர்ப் பலபெயர்” (212-213) என்னுமிடத்துங்கள் ‘பெயர்’ என்னும் விளையோடு கூட்டிப் பொருள் கொள்கின்றனர் சுசினர்க்கினியர். இங்குணம் முடிப்பதற்குப் போந்த பொருளால்து :—மருத ஸிலத்துக் காஞ்சி மரத்திலும் மருதமரத்திலும் ஆணும் பெண்ணு மாயிருங்க மயில்களில் ஆண்மயில் கெய்தனிலத்தில் காண்டு பாடும் பாட்டைக் கேட்டு அங்கிலத்தின் மணவில் ஆட என்பது. இப்பொருளில் தோன்றும் சுலையாவது-பாகற் பழுத்தையும் பலாக்களையையும் தின்று செழித்துங்கள் இளமையான பெடைமயில் காமக் குறிப்பு சிகழுமாறு ஆவாரித் தழைக்கவும், அதனைப் பொருள் செய்யாது ஆண்மயில் அடித்த கெய்தவில் வண்டினது பாட்டை விரும்பி ஆண்டுச் சென்றது என்பதாம். இதனைன்றே, ‘பெடை தங்குகின்ற மருதமிலத்தை விட்டுப் பாட்டைக் கேட்டு கெய்த னிலத்தே போந்தமையற்றி மாய்க்கை யென்றார்’ என்று புலவர் பெருமானுள் சுசினர்க்கினியர் விசீசடம் எழுதியதாகம். [ஈண் டங்காட்டிய இக்குறிப்பைப் பத்துப்பாட்டு முழுப் புத்தகத்திற் கண்டறித. இது நூம்பாட் புத்தகத்தில் விடப்பட்டுள்ளது.]

சோழாட்டின் ஸில வளம் கீர் வளக்களைக் கூறி அவற்றினுள்ளும் பல வளக்களும் கூறப்பட்க இவ்விடத்தில், மேற்காட்டிய உரையின் சிறப்பைக்கண்டு சுலையுணர்து இன்பம் எய்தலாவதாயிருப் பவும், மயிலாலவும் மஞ்ஜை பெயரவும், என, ‘ஆலதல்’ ‘பெயர் தல்’ ஆகிய இரண்டையும் எண்ணி முடித்ததன் பயன் சிறப்பாகத் தோங்குவின்ஸி.

இனி, கண்டகாட்சி யடியாகக் கருத்திலுட்ட தோன்றும் உணர் கிபொங்கி வெளிப் போந்த போது போது பெருக்கூடுத்துப் பலவழியும் தடிதல்போல இயற்கையிலே பெருகிச் செல்லும் வீத்திறைம பண்டுத் தமிழ்நாட்டிய புலவரைச் செம்மைப் பெரியார் கெப்பு வீபற்றுக் கால் குதிரைப்பிடுப் போக்கில் ஏவு வெக்கருத்து என்னவங்கிடத்தெழு கூடிரா, அதைக் குறித்து அங்கு விடத்துடையுள்ளபுத்திப் பேரும் குதிரைகளை, அவர் கெப்புவிற் கொற்கவேப் பொருட் பொருத்தமும்

சுவைப்பெருக்கமுங் தோன்ற இயைத்து முடித்துப் பொருள்களை
வர் புலமை சான்றேர். இச்செய்கை பண்டை நல்லிசைப் புலவா
ரான தூலாசிரியர்க்கும் உரையாசிரியர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த தென்ப
தை அன்னார் செய்துவைத்த நூல்களையும் உரைகளையுங்கள்ளுதெ
னிக். இவ்வாறு உரைவகுப்பதிற் சுவையில்லையாயின், அப்பெருந்த
கைப் பாவலர் செய்தருளிய பனுவலெனும் இரத்தினுகரத்தினுள்
இக்காலத்தவர்க்குப் புலமுதற் கரியாய் மறைந்து சிறைங்
துள்ள அரும் பெரும் பொருள்களையெல்லாம் ஹரியெட்டத்து அவ
ற்றைத் தெளிவற எனியனவாக்கி வழங்கற்கென உதித்த மகோப
காரிகளான ஆசிரியர் யாம் இடர்ப்பாடுற்றகாம் உரையினை வகுப்
பாரோ? எகுக்காரென்க. அவ்வாறு அவர் உரைசெய்ததும் ‘மாட்’
டென்னும் இலக்கணம் பற்றியேயாம். அவ்விலக்கணங்தானும்
பல்லாண்டு முன்னரிருந்து பனுவலியற்றிய தெய்வப்புலவர் செய்த
இலக்கியங்களிற் கண்டவாற்று என்றே அன்னார் பின்னாலிருக்கு
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் தமது செய்யுரியலின்கண்ணே கூறு
லாராயினர். இலக்கிய மின்றி இலக்கணம் எங்கனே தோன்
றிற்று?

“ இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
என்னின் ரூயி ஞெண்ணெயு மின்றே
என்னினின் ரெண்ணெய யெட்ப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் ரெபீபு மிலக்கணம்.”

“இலக்கண மென்ப திலக்கிய முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப் படுமே”

(இவை பேரகத்திய மென்ப.)

என்பன காண்க.

இனி, மாட்டென்னும் இலக்கணங்தான் யாதோவென்றீன்
அதுவருமாறு:

“ அன்று பொருள் கிடப்பிலு மஜுகிய சிலையிலு
யியன்று பொருள் முடியத் தந்தன் குணர்த்தன்
மாட்டென மொழிப் பாட்டுயன் வழக்கின்”

இதன்பொருள்:—பொருள் கொள்ளுக்கால் அன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அனுங்கிக் கிடப்பச் செய்யினும் இரு வகையானுஞ் சென்ற பொருள் முடியுமாற்றுத் கோண்டிது காப்பச் செய்தலே மாட்டென்னும் உறப்பென்ற சொல்லுவர் செய்யுள்வழக்கின்.

பத்துப்பாட்டின் ஒவ்வொரு பாட்டும் அன்று பொருள் கிடப் பச் செய்யப்பட்ட செய்யுளாய் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முடிந்த கருத்துடையதாக இயற்றப்பட்ட பாடலாதலின், ஆசிரியர் எச்சி ஞர்க்கிணியர் மேற்கூறிய இலக்கணங்கொண்டு உரை வகுப்பாராயினார். பலவடிகள் கொண்டு அவையை இவ் வகவற் பாக்களுக்கு இவ்வாறு உரைசெய்தல் இன்றியமையாத தாயினும், சிலவடிகள் கொண்டியன்ற சிர்தாமணி முதலீய ஏனைய செய்யுட்களுக்கும் அவர் இங்ஙனமே உரையியற்று கிண்ணனரே, அஃதெற்றுக் கெனின் தெரிப்பாம்; அதனைத் தெரிக. அந்தால்களிலும் எல்லாச் செய்யுக்கும் இவ்விதம் உரை கூறுகின்றாரோ? இல்லையே. ஆண்டும் இன்றியமையாத இடங்களின் மட்டும் பொருட்பொருத்தமும் சுவையும் தோன்ற இச் செய்கைகளைக் கொண்டன ரெண்பதறிக. இங்ஙனமே, பிற உரையாசிரியர்களும் ‘மாட்டு’ என்னும் செய்யுள்ளுறப்பை ஆதாரமாகப் பற்றி ஆங்காக்கு உரைசெய்கின்றனர். உதாரணமாக ஒன்றிரண்டு காட்டுவாம்:

“படைகுஷ கழுமைச்ச நட்பர ஞறு
முடையா னரகு னேறு”

என்னும் குறளின் விசேட வரையில், ‘அமைச்ச, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்ய ஜோகிப் பிறழ் வைத்தார்’ எனவும்,

“கொடுகீர் மறவி மடிதுயி ஞன்குக்
கெடுகோர் காமக் கலம்”

என்னும் குறளின்கீழ், ‘மடியும் விரைந்து செய்வதனை கீட்டி நீதுச் செய்ய மியல்பும் மறப்பும் துயிழுமாசிய கான்கும்’ என உள்ளது.

த்து, அதன் விசேஷ வுரையில், ‘முன்னிற்கற்பாலதாய மடி செய்ய ஞோக்கி இடைநின்றது’ எனவும், ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறின மையும்,

சிலப்பதிகாரக் ரொலைக்களக்காதையில்,

“அனோவிலை யுணவி னுய்ச்சியர் தம்மொடு
மிளோகும் கோவல ரிருக்கை யன்றிப்
பூவ ஹாட்டிய புனோமாண் பந்தர்க்
காவற் சிற்றிற் கடிமனைப் படுத்து”

என்றவிடத்து, ‘அனோவிலை உணவின் ஆய்ச்சியர் தம்மொடு கோவலர் இருக்கையன்றி மிளோகும்காவல் புனோமாண் பந்தர் பூவல் ஹாட்டிய சிற்றில் கடிமனைப்படுத்து’ என்றங்கவயித்து, மேமார் விலையை உணவாகவுடைய ஆய்ச்சியரோடு இடையர் குடியிருங்க இல்லினன்றிக் கட்டுவேலிகுழுந்த காவலையும் அழகுபெற விட்ட குளிர்க்க காவண்த்தையுமுடைய செம்மண் பூசப்பட்ட சிறிய இல்லாகிய புதிய மனையிலை இருத்தி’ எனப் படியார்க்கு நல்லமிர்தம் பாலித்த அடியார்க்குதல்ஸ்லார் மாட்டிலக்கணங் கொண்டு உரை வகுத்தமையும்,

- 7 “எழு 6 வினி ; செஞ்சஞ்ச செல்கம் 2 யாரோ
பருகு வன்ன வேட்கை யில்லவழி
யருகிற் கண்டு மறியார் போல
வகணக வாரா முகனழி பரிசி
ரூளி வாளர் வேளா ரல்லர்
வருகென வெண்கிம் வரிசை யோர்க்கே
பெரிதே யுலகம் பேஞ்சார் பலரே
- 5 மீனி முன்பி னுளி போல
- 4 வன்ன முன்னவிர் நடங்காது வென்னென
கோவா தோன்வயிற் றிரங்கி
- 1 வாயா வன்கனிக் குலமரு வோரே ”

என்னும் புறாதூர்றுச் செய்யுளில், ‘வாயா வன்கனிக்குலம் வகுவோர் யாரோ? செஞ்சமே, உன்னம் உள்ள விச்தடங்காது ஆணி

போல இனி எழு' என அங்நாலுரையாசிரியர் முடித்துரைத் தமை ஆம், இவ்வாறே பேராசிரியர் முதலிய பிறகும் தத்தம் உரைகளில் ஆங்காங்கு 'மாட்' டென்னும் இவ்விலக்கணத்தைத் தழுவியே உரை கூறிப் போந்தமையும்கண்டுதெளிக. இவ்வரையின் அழகினைப் பொருண்யக்கண்டு சுவையுணர்ச்சி பிக்காரே அறிகிற்பாரன்றி, எனை யோர்அதனை அறியமாட்டார். அன்னார் அண்மைப்பொருள் அழு கற்றதாயினும் அதனையே ஆசையோடு கொள்வார். சேய்மைத்தாய பொருள் சிறந்திருப்பினும் அதனைச் சிங்கையிற் கொள்ளார். பன் ஞால்களிலும் பல்காற் பாங்குறப் பயின்று அவற்றின் பயன் தேர் ந்து சுவைத்து இன்புறும் அறிவாற்றல் பகடத்த பண்டிதர் சிறப் பில்லாத அண்மைப் பொருண்முடிபைக் கொள்ளாது சிறப்பு ரிக்க சேய்மைப் பொருண்முடிபையே கொள்வார். புழுத்த கத்தரிக்காய் பணத்திற்குப் பத்து வீசை வீட்டடியிற் கிடைப்ப தாயினும், அதனைக் கொள்ளாது, சுவையின்ப மறிந்த மேன்மக்கள் செழித்த கத்தரிக்காய் பணத்திற்குப் பத்துப் பலமாகத் தூரத்தில் விற்பினும் ஆண்கிச் சென்று அதனைக் கொள்பவன்றே. இவ்வாறு உணர்ந்து அமையாமே, பலகளைப் புலமையும் சிரம்பிப் பாருயிர்மாட் டிப் பேரன்புடையாய்ப் பன்னால்கட்கும் சீரிய வரை செய்தளித் துச் செந்தமிழ் காட்டடை வாழ்வித்த பரமோபகாரியானிய நக்கி னார்க்கினியரது உரையின் கயங் காணமாட்டாது, பூஜை யானை யோடு போரிடப் புக்கதேபோல, அப்பெரியார்த்திற்தும் அவரு ரையின்றிற்தும் வாய்மதங் கொண்டு தீமொழி சில கூறுவாரும் ஒரு லிலர் உள்ளாயினார். அன்னார் 'மாட்' டென்னும் இவ்கணத் தைக் கேட்டுஉரையாரெனக் கொண்டு அவர் பழித் துரையாடலை டியித் தகவுக. இது கிடக்க.

[ஏங்கெப்பிட்ட வளிலும் எனைய ஞால்களிலும் பன்னெடு கான் பயின்று அயற்றின் அருமை பெருமைகளையாய்த்து அவை யிற்கைத் தமிழ்காடு கொண்டுவாழ அங்கிட்டு வெளிப்புத்தி வரு வோரும், மற்றைய உரையாசிரியர்களைப் போற்றி யொழுகுவதி

எவ்வளவாயிகடவுக்க தழுதவா புடையினால் விவம்பப்
பெற்றிருந்.

அதன்பண்ணையில் பழுவுப்பு விறைது விவங்கும்
பெறுதி விட்டேர்.

எவ்வும் பரம வூபகாரி யெவனச்சி ஞார்க்கினிய ஜெனலூஸ்மேபே
ராஶன்.

அவன்பாத விருப்போது மெப்போது மலர்க்கவன தகத்து
மன்றே”

எனத் தாமே புகழ்த்து துதித்தும்,

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் உங்கவிய
மாரக் குறுங்தொகையு ணாஞ்ஞான்குஞ்சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திக்கி ஞார்க்கினிய மே”

எனவும்,

“தொல்காப் பியத்திற் ரெகுத்த பொருளனைத்து
மேல்லாரிக்கு (மொப்ப வினிதுரைத்தான்-சொல்லார்
மதுரைங்கி ஞார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
கதிரின் சுடரைறிப்பக் கண்டு”

எனவும்,

“சான்றே ருக்கரத்த தண்டமிழ்த் தெரிய
வொருபது பாட்டு முணர்பவர்க் கெல்லா
முரையற முழுதும் புரைபாட் வுரைத்தும்”

எனவும்,

“கல்வறி வுடைய தொல்பே ராஶன்.
கல்வியுக் காட்சியுக் காசினி யறியப்
பொருடெடி குறுங்தொகை யிருப்பு பாட்டிற்
கிதுபொரு ஜென்றவ ஜெனுதா தொழிய
விதுபொரு ஜென்றதற் கேற்ப ஒருத்துக்
தண்டமிழ் தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்”

எனவும்,

பிள் பாடல்களை யெற்றுரைத்துக் கொண்டாடியும் கட்சி
ஞார்க்கினியாடுக் கண்டே மிக்கு பக்கிமொன்றுபொருது கோரு
மாரு பாந்து வேலைபாடியாயி பிரபழி, உ. கெ. கம்பாதையா

வர்கள் இந்நாள்வும் நச்சினூர்க்கிணிய ரூரையை ஒரு சிறிதும் மாற்றுத் தள்ள துண்ணவாகே பதிப்பித்து வந்து இப்போது இப்பொருங்காற்றுப்படையை அவ்வரையோடு வெளியிட வந்த வர்கள் சிலசில விடங்களில் சிற்சில முடிபுகளை மாற்றி வெளியிட்டது புலமையுடையார்க்குத் துயரை விளையாளின்றது. அவர்கள் அவ்வாறு செய்தமை ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கிணியரது உரையின் முடிபிற் சிறப்பில்லை யெனக் கொண்டன்று; அவருரைச் சிறப்பினை ஸ்ரீஜயரவர்கள் நன்கறிவராயினும் பரீக்கூத்துப் பயிற்சும் மாணுக்கரது வேண்டுகோளினு வென்பதுணர்க. இவ் வண்ணமையை, ‘மாணுக்கர்களுடைய விருப்பத்தின்படி, இவ்வுரையாகிய நச்சினூர்க்கிணியம், அவ்வால் விடத்துச் சிறிது சிறிது முடிபு முதலியன வேறுபடுத்தப் பெற்ற தென்றுணர்க’ என்று அவர்களேபாட புத்தகத்தின் முதற்பக்கத்தின் கீழ் உடுக்குறி யிட்டுக் கூறியதனுண் அறிக. அவர்கள் இச்சமாதானம் கூறினார்களேனும், இப்புதிய செய்கை, பழைமையைப் பழிக்குமியல்புடைய ஒரு சிலரது மயக்கத்தை வளர்த்தவில் துணையாகலா மாதவின் ஸ்ரீ ஜயரவர்கள் போல்வார் இது செய்தல் வேண்டப்படுவதன்றும்.

231. இவ்வடியிலுள்ள ‘வாழி’ யென்பது ‘அவன் மன்னர் கடிக்கத் தோன்றி வாழி’ எனக்கூட்டி முடிக்கப் பட்டுள்ளது நும் பாடபுத்தகத்தில். இதனை, ‘மன்னர் கடிக்கத் தோன்றி வாழியெனத் தொழுத முன்னிற்கு விராயின்’ எனக்கூட்டி, அதன்பின், ‘ாட்டெடாடு (170) வேழம் (172) தரவிடைத் தக்கவோலிவன்’ (173) என்று முடிக்கின்றார் நச்சினூர்க்கிணியர். ஈண்டுக் காட்டிய முடிபுவெறுபாட்டின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை உய்த்துணர்க. பிறகும் இங்கால சிலவுள். அவையிற்கற வரையப் புனின் விரிவு பெரிது கூடுத்தாய் நால் பெருமாதவின் விடுத்தாம்.

242. கனிக் குயத்தின் வாய் கெல்லவிக்குது; ஈண்டு, ‘கெல் மிகு சாயத்துத் தரையிலே விழுதன், வினாது சிற்க வேண்டு யென்று’ என்பது நச்சினூர்க்கிணியரது விடேவரை. இங்கு, ‘கனி’ என்ற கொற் பிரயோகத்தின் பயன் ஏறு மாற்றும் செய்து

நாட்டினது நன்செய்ப் பயிரின் பெருவளன் உணர்த்தப் பட்ட மையின் இது பாராட்டற் குரியதாம்.

யாம் விரிவஞ்சி எழித்துக் காட்டா தொழில்த இடங்களிலுள்ள விசேஷங்களையும் இவ்வாறே உய்த்துணர்க.

VII:—இலக்கண குறிப்பு.

[அண்டுச்சில அஃய இலக்கணங்கள் மட்டும் துறிப்பாக எழுதப்படு கின்றன.]

“ கதுமெனக் கரைந்து வம்மெனக் கூடு ”

இங்கு, ‘வம்மின்’ என்றபாலது ‘வம்’ என விகாரப் பட்டது; “ தன்னின முஷ்டத்தல் ” என்பதனுண் ‘வம்மின்’ ‘தம்மின்’ என்பன மின்கெட, ‘வம்’ ‘தம்’ என சிற்றலும்.....தொள்க’ என்பது சேனுவரைய ரூஸர.

“ செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற் செய்யென் கிளவி யாகிடனுடைத்தே ”

என்பது குத்திரம் (தொ-சொ-எச்-54)

[இதன் அகலம் செங்தமிழ், தொகுதி 5. பகுதி—1. ல் காண்க.]
இவ்வாறே,

“ யாவரும் வருக வேணுஞர் தம்மென ”—(747)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி யடியிலும் வந்தது காண்க.

* 110. விறல்—சைவபுனர்வு உள்ளத்து சிகிஞ்சத்வமித் தோன் ருமுட்டம்பின் யேறுபாடு. இதனைச் சுத்துவம் என்பாரு முனர். [இலக்கணவிளக்கம், அணியியல் காண்க]

இனி, சுத்துவம் பத்து வகைப்படும். அவை : மெய்ம்மயிர் கிளித்தல் கண்ணீர்வார்தல், கடுகை வெடுத்தல், வியர்த்தல், தேற்றும், கயித்தல், விழித்தல், வெறும்பல், சாஞ்சாடி, குருமிளைவு என்பன.

சத்துவமாவது : குறிப்புவரையறை ; அஃதாவது சத்தச்சலையான்ற ஒன்பதிலும் பாவிக்கும் அத்துணையே மெய்ம்மைத்தாம் வருவது. என்னை ? வேம்பென்று காட்டப்புக்கால் அப் வேம்பின் இரதங் காட்டாதே அதுதான் இறைவனுக்கு மெய்யின்கண் உறுவது. கருணையென்றால், பாவித்துக் காட்டுமதன்றி மெய்யாகக் கண்ணீர் வந்து அழுவது. [குறிப்பு சலையதன்கட் டோன்று வது சத்துவம்] அக்குறிப்பின்கண் ரிகழ்கின்ற ரிகழ்ச்சி. இதன் விரிவெல்லாம் சிவப்பதிகாரம் அங்கேகற்று காதையிற் காணக் கிடக்கும்.]

165. நால்கு:நான்கு என்னும் ஏன் னுப்பெயரின்திரிபு. இது பெயர்த் திரிசொல். “நால்து பண்ணினர் நால்வரு மேறினார்” (கனகமாலையாரிலம்பகம்-218.) என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுள்ளில் இப்பிரயோகத்தைக் காண்க. அச்செய்யுளின் உரையில் “பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி” என்னும் இப்புடியை மேற்கொள் காட்டினர் ஆசிரியர் கச்சினார்க்கிளியர். நாலுகு (நாலாரு) என்னும் தெலுங்கு இதனினின்ற ஏந்தது போலும்.

166. காலினைழிப் பின்சென்று : இங்கு, சென்று’ என்பதற்கு ‘வந்து’ என்று பொருளுறைத்து “செலவிலும் வரவிலும் தாவிலுக் கொடையிலும், சிலை பெறத்தோன்று மங்காற் சொல்லுங், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு, மம்மு விடத்து முரிய ரெண்ப” (தொ. சொ. கிள. 28.) என்னும் விதியைக் காட்டி, ‘சென்று என்பது வந்து என்னும் பொருட்டாய் ஸின்றது’ என்றார். ஈண்டு, ஆற்றுப்படுக்கும் பொருஙன் சேய்சிலத்தினின்றும் போக்கு தன் முன்னிலையில் ஸின்ற பொருக்குலுக்குக் கூறுகின்றார்க்குதலின். ‘அரசன் தன் காலாலே ஏழுதி என் பின்னே வந்தான் என்ன வேண்டுதல் பற்றி’ ‘சென்று’ என்பது ‘வந்து’ என்னும் பொருட்டாய் ஸின்றது என்றார். ‘ஏருவண் சேய்சிலத்து ஸின்றும் அணிசிலத்துப் புதுதானுயிற் சேய்சில ரோக்க அணிசிலம் ஈக்கெனப் பதிதலின், அவன்கண் வந்தான், ஆக்கு வந்தான் என்பன இவ்கண்டேயாம்’ என்னும் ஆசிரியர் சேஞ்சையரை ருறைக் குறிப்பை ஈங்குத்துணர்க.

233. எல்லைதருங்-குரியன். தருங்-தருபவன்; - ந் பெயின்டீலீ.

—(*)—

VIII:-தினைமயபக்கம்.

“தாவது - ஒரு நிலத்திற்குரிய காலமும் உரிப்பொருளும் கருப்பொருளும் வேறு நிலத்திற்குரியவற்றேருடுமயக்குதலாம். [மயங்குதல்-கலத்தல்]. உரிப்பொருளாவன: குறிஞ்சிக்குக் கூடலும், பாலைக்குப் பிரிதலும், மூல்லைக்கு இருச்சதும், மருத்துதிற்கு ஊடலும், செய்தற்கு இங்கலுமாம்; இதனை,

“போக்கெல்லாம் பாலை புணர்ச் சுறைக்குறிஞ்சி
ஆக்கஞ்சை ரூட வணிமருச் - நோக்குங்கால்
இல்லிருக்கு மூல்லை யிரங்க னற்கெய்தல்
சொல்லிருக்கு மைம்பாற் டிருகை”

என்னுஞ் செய்யுளை டோக்கி யணக.

“குப்பொருளொன்பன: தெய்க்கம், உலை, விலங்கு, மரம், புன், பழை,
செய்தி, யாழ் என்பனவும் இலைச்சீபால்வன் பிறழுமாம். [பிறவு
மன்றதனால் தூ, கீர், வெர் இலையிற்றைக் கொள்க.] இவற்றின் விவரம் பின்கருமாறு காணக:

துறி தீவி

பார்சில்

முல்லை

மக்ஷம்

கோமிக்ஸ்

1. டெசுமிவாடி முடிகள்

இயமஸ்க்ளத

மாரேயான்

திச்சிரீ

வட்டவாங்

2. எடு.

நூல்லிலிலி

குண்டில்லை

வர்கு, வர்கம்,

வெங்கள்,

3. விலங்கு

பூ, பால், பால், பால்

விலியுதிஸ்தயாரீ,

விலு, விலங்கு,

விலிலீ

4. மாஶ

அலின், காலி, காலி, காலி,

அத்ர இருபை, ஒலை,

ஏற்று, ஏற்று, ஏற்று,

ஏற்று, ஏற்று, ஏற்று,

5. புள்

புளி, புளி, புளி, புளி

புலி, புலி, புலி, புலி

புலி, புலி, புலி, புலி

புலி, புலி, புலி, புலி

6. பகாப.

உக்கியீ, உக்கான்டீ

உக்கான்டீ, உக்கான்டீ

உக்கான்டீ, உக்கான்டீ

உக்கான்டீ, உக்கான்டீ

7. செப்பி.

செப்பி, செப்பி, செப்பி, செப்பி

செப்பி, செப்பி, செப்பி, செப்பி

செப்பி, செப்பி, செப்பி, செப்பி

செப்பி, செப்பி, செப்பி, செப்பி

8. யாழ்.

குத்தியாழ்.

குத்தியாழ்.

குத்தியாழ்.

குத்தியாழ்.

9. கு.

காந்தன், வேஷ்கா,

காந்தன், காந்தன்

கும்பி, குட்டி,

கும்பி, கும்பி

10. கீரி.

அருவி, கீரி.

காந்தன், காந்தன்

கும்பி, கும்பி

கும்பி, கும்பி

11. கீரி. சிதாகுழு. குதிஸ்தி.

அதீக்காலி, அதீக்காலி

காந்தன், காந்தன்

காந்தன், காந்தன்

காந்தன், காந்தன்

12. கீரி. சிதாகுழு. புதந்தனி. பாடி, கோரி, பாசி.

காந்தன், காந்தன்

காந்தன், காந்தன்

காந்தன், காந்தன்

காந்தன், காந்தன்

